

דפי יגור

יום ו', ג' בחשוון תשפ"ג, 28.10.2022, גיליון מס' 5033

הלב מתמלא גאווה

חג המאה

ברכת הנשיא

חברי וחברות קיבוץ יגור לדורותיהם, זוהי זכות גדולה עבורי לחגוג איתכם את חגיגות מאה השנים הראשונות (!) של קיבוצכם, לא רק מפני שיש לי הרבה חברים בקיבוץ היקר שלכם ולא רק בגלל שזכיתי לפקוד את יגור עשרות רבות של פעמים, אלא בגלל שלא בכל יום אנו זוכים לשמוח ולברך על הישגים של נשים וגברים, שתרמו מכוחם ומרצם ונתנו כל כך הרבה לתקומת ישראל. תולדות יגור שזורים בתולדות היישוב היהודי בארץ ישראל. זו היסטוריה עמוסת זכרונות, הישגים ואתגרים, מורדות ועליות, שראשיתה בייבוש ביצות העמק, דרך קליטת עולים בדרך בלתי-לגאלית מתחת לאפס של הבריטים, ובעמידה איתנה ב"שבת השחורה" עד גידול דורות של לוחמות ולוחמים, חולמות וחולמים, אנשי רוח ומעשה. יותר מהמאבקים ההרואיים וההיסטוריים ישנו המאמץ הסיזיפי הבלתי פוסק, יום וליל, קיץ וחורף, שראוי לקשור לו כתרים דווקא בערב הזה.

לפני שלושים שנה שרו החברים והחברות בקול גדול, לרגל חגיגות 70 שנה לקיבוץ, ואני מצטט, "היום נראה שכבר אבד הטעם / והחלום אולי היה לשווא / ולא רוצים לחיות כמו שפעם / ולא רוצים מחר, רוצים עכשיו. יותר קשה לתת, וקל לקחת / היום במקום 'אנחנו' יש 'אני', / אבל דבר אחד קושרנו יחד, אל הדברים ההם הישנים. אותו הבית אותה חצר, אותה ילדות שמהירה להיגמר / אולי שונה הבית, אך הוא שלנו אין לנו אחר". דווקא הערב אני מבקש ולהזכיר באוזנכם, לא רק שהחלום לא היה לשווא, ושלא אבד הטעם, אלא שגם זכינו להימנות על שורותיכם, מעריכיכם את הקושי והתרומה, את המאבק ואת העשייה. נכון, האבות והאמהות המייסדים לא חלמו שתהיו מוקפים מחלפים וערי ענק, ומה לא, מסביב, אבל ביום הזה כאשר אנחנו שמחים עמכם, בשגשוג הקיבוץ ופירותיו, אנו, מדינת ישראל כולה, מבקשים להודות, להוקיר ולברך על מה שעשיתם ופעלתם, אני מברך אתכם שתזכו, ויהיו מאה השנים הבאות טובות ופוריות, ושתשרה הברכה בכל עמלכם, מזל טוב לקיבוץ יגור! היו ברוכים.

תודות

בימוי וכתיבה: **גדי בכר**
 ניהול אמנותי: **אפי אשכנזי**
 הפקה וניהול מוסיקלי: **איתי צוק**
 הפקת הזמרים: **ספה סוויצקי**
 כוריאוגרפיה והעמדות: **יאנה פוליאק גרודמן וקרן טנא**
 שירים מקוריים
 "אחרי מאה שנה": מילים: **גלית חגי**
 לחן והפקה מוסיקלית: **רונן וויליאמס**
 "כל איש הוא ניגון": מילים: **לאה מרזל ויעל ס"ט רשף**
 לחן והפקה מוסיקלית: **איתי צוק ולאה מרזל**
 מילות השירים: "רכילות", "סלנג": **גלית חגי**
 תלבושות ואביזרים: **אוקה בניסטי ורתם גורדון-צירלן**
 תפירת תלבושות: **זמירה אגמון**
 תודה **ללאה מרזל** על הובלת תמונת פסח
 עוזרת כוריאוגרפית ריקודי היפ הופ ולינה משותפת:
ליהיא איילון
 קריינות הר: **חיליק אגמון**
 הקלטות שירים וקריינות: **יותם ועמית ברקן**
 אביזרים: **אבינועם בוצר, אורן יעקובי, גלעד גרטמן,**
גדליה טולפין, גדי יעקב כפר חסידים, קיבוץ משמר העמק,
קיבוץ כפר מסריק
 עיצוב עוגת המאה: **עינת קרדוש**
 הגברה ותאורה: **תהל בע"מ, סמי קריספל**
 מולטי מדיה עריכת וויזואל והקרנה: **יוסי קמעו ובוריס**
 קליפים - צילום ועריכה: מ.ס.ר הפקות - **אורן סטלקול**
 טקס לפני המופע: צוות הטקס - **רוני יובל, שרה בירמן,**
אריאלה וולק, בועז אוחנה
 עזרה טכנית: **אסף** - אולם יד למגינים
 משלחים ועוזרי במה: **יונתן מלכין, יונתן בלן, מעין דניסקי,**
נועה קייזר, חושן דורפמן, שירה ברש"ח, אביטל ילן
 הפקת המופע:
 עוזרת הפקה: **עפרי שרון**
 מפיקת חזרות וניהול במה: **ענת טנא**
 משתתפי המופע: זמרים, שחקנים, רקדנים: **חברי יגור**
לדורותיהם
 הפקת המופע ואירועי חג המאה: **תמר קלוג**

ברכת ניר מאיר יו"ר תק"צ

לחברי יגור - ליום הגכם כבוד רב נפל בחלקי לברך בשמם של 256 הקיבוצים, שותפיכם לתנועה ולדרך, לציון 100 שנים לעליית מייסדי יגור על הקרקע. כאשר החליטו צירי הקונגרס הציוני ה-12 לבחור בקיבוץ כדרך המועדפת ליישוב הארץ, הם לא יכולים היו לדעת עד כמה מוצלחת ומוצדקת היתה החלטתם.

איש לא יכול היה לדמיין איזו תנועה מפוארת תנבט מן הזרע ואיזו מדינה תצמח כאן.

ביוזמה, בתושייה, בחריצות ובהמון חזון ייבשו ראשוניכם את ביצות הקישון, הקימו משק יצרני מעורב לתפארת והוכיחו את עוצמתו של היחד גם במימושו של החזון הלאומי.

הרעיון הקיבוצי שהוגשם כאן ביגור, במלוא מובן המילה, רשם פרקים מפוארים בסיפור הקמת המדינה, בעיצובה ובהגנה עליה. אז נכון, ה כ ל השתנה מאז ימי העוני התום והחזון, ידענו להשתנות ולהתאים עצמנו לרוח הזמן והתוצאה מרהיבה.

בכל רחבי ישראל פרושים היום קיבוצים השומרים בגאווה על ערכי הערבות ההדדית, מקיימים קהילות הוגנות ומצליחות בדרך דמוקרטית ומשתדלים לשרת גם מטרות, מעבר לעצמם, באתגרי החברה הישראלית.

והדברים חייבים להיאמר בקול גדול ובלי למצמץ... לכם, חברי יגור, ולחברי התנועה הקיבוצית כולה, יש מניית יסוד בהצלחתו של הפרוייקט הציוני.

מייסדי יגור ובניו רשאים להסתכל לאחור בגאווה ולהביט קדימה בתקווה גדולה. המסע הארוך והמפרך מצליח.

החג הזה שלכם, שלנו, הוא תזכורת לקשר החי בין אדם לאדם ובין אדם לאדמה.

אני מבקש לסיים במלים בנות האל-מוות שכתב יורם טהרלב ולהקדיש אותם בהערכה עמוקה למייסדי יגור וליוזם זכרו לברכה. "מי שרעב ימצא אצלנו פת של לחם.

מי שצמא ימצא פה צל ומי באר.

מי שסוכתו נופלת, חרש יכנס בדלת ותמיד יוכל להישאר".

את המלים האלה, בחרה הדס דניאלי ילין לחרוט על המזוזה בכניסה לבית התנועה הקיבוצית.

אנחנו גאים בכם ובמורשתכם ולוואי ונדע להמשיך אותה.

היו ברוכים - עלו והצליחו. שנה טובה, גמר חתימה טובה, חג שמח - יגור.

ברכת ראש המחשלה יאיר לפיד

לפני מאה שנה עלו על הקרקע החלוצים והחלוצות של קיבוץ יגור, צעירים וצעירות, יפים, אידאליסטים, חדורי מטרה, שהבינו שמקומו של עם ישראל בארץ ישראל. גם ממרחק השנים אי אפשר שלא להתפעם מהרוח שלהם, שהחזירה לנו את הריבונות בארצנו אחרי 2000 שנות גלות. כשהגיעו ליגור לא היה ישוב יהודי אחד באיזור, רק ביצות ובדואים ושלטון בריטי חשדן. היה קשה להשיג מים נקיים, חברים מתו מהקדחת. אבל לאנשים עם מטרה כל כך גדולה לא היתה אפשרות לוותר. הם ייבשו את הביצות וחפרו בארות ושינו את התוואי של נחל הקישון. כשהבריטים תקפו את הקיבוץ ב-1946 החברים נאבקו שעות ארוכות בחיילי האמפריה הגדולה בעולם, כשהם חמושים רק בכלים חקלאיים. כל ההסטוריה של הציונות משולבת בסיפור הקיבוץ הפסטורלי הזה: חנקין גואל האדמות, הרוח וההדרכה של טבנקין, ייבוש הביצות, וההכשרות של הפלמ"ח. השנה הלך לעולמו בן יגור יורם טהרלב זכרו לברכה, שכל זכרונות הקיבוץ שלו ואהבת הארץ שספג בילדותו ביגור הפכו לנחלת הכלל.

היום, חברי קיבוץ יגור היקרים, אתם זוכים להמשיך את דרכו של דור החלוצים. כבר לא צריך להילחם בבריטים בקלשוניים, אבל צריך להמשיך את החזון והדרך שלהם. אלו החלוצים הראשונים, שעלו על הקרקע נגד כל הסיכויים, שמאה שנים לאחר מכן, ישגשג פה קיבוץ עם מדשאות מוריקות ומערכת חינוך עברית משובחת, קהילה רב דורית שחיה בשפע וביבטחון, היו מאושרים וגאים וקצת מופתעים, והיו יודעים שההקרבה שלהם השתלמה.

אני מאחל לכם עוד מאה שנים נפלאות. ועוד מאה ועוד מאה. תודה רבה.

ברכת אודי קינן - יו"ר קיבוץ יגור

חג שמח לכל בית יגור ולאורחים המכובדים הנמצאים עימנו היום. סבא יונה קלימנטינובסקי וסבתא גרונייה היו חברים בתנועת "החלוץ" בליטא, ליגור הם הגיעו בשנת 1934, מעט לפני סבא ולוולה פלקס וסבתא פרומה, אשר היו אף הם פעילים בתנועת "החלוץ" ועלו מעט מאוחר יותר. הם ידעו לספר, שיונה קלימנטינובסקי פגש אותם בנמל והמליץ להם להגיע ליגור. איזו דרך חלוצית עשתה כל אחת מהמשפחות ואיך מעגלים מתחברים. דרך זו מספרת את סיפור אנשי בראשית, שהגיעו ליגור מתוך חזון ואמונה ליצור כאן חברה חדשה. קיבוץ יגור באותן שנים נלחם על קיומו, נאבק בקשיים כלכליים, במחלות ובבעיות בטחוניות, אך ידע לפתוח את שעריו ל"צמא ולרעב", להיות שותף מלא בבניית הארץ ובביסוס בטחונה והיווה בסיס חזק ליצירת חברה בעלת נכסים חינוכיים, חברתיים ותרבותיים.

ואני, דור שלישי ביגור, עומד לא פעם נפעם לנוכח מה שנבנה כאן מתוך אומץ, נחישות ואמונה עמוקה בדרך חיים שאין לה אח ורע באנושות.

100 שנים בהן מתפתחת חברה רב דורית, הקשורה בעבותות, והמקל העובר מדור לדור, נושא עימו ערכי ליבה עמוקים, המעמידים את שיויון כבוד האדם במרכז ומהווים חיבור עמוק למקום.

100 שנה עברו והנה אנחנו גדולים ורבים, ביתנו הומה מילדים, שדויתנו מניבים יבול ואוספים אנו את פרי עמלנו, כך שנה אחר שנה.

זכיתי לעמוד מול קהילה ענפה ולברכה על היש, ואף אם נמצאים אנו בזמן מורכב, בטוח אני שיש בנו חוסן חברתי ויצר קיום קיבוצי, שיאפשרו לנו להמשיך ולפלס דרך במהלך השינוי, להעמיק שורשים ולבסס את הבית למען הדורות הבאים.

ובימים אלו של חג סתווי, בשעות בין הערביים, תקופה שעדיין פורחים חצבים ועיני החקלאים נשואות אל על בציפייה, שהגשם יחכה עוד קמעה עד סיום קטיף הכותנה, חש אני הודיה גדולה לכל אותם ותיקים, שהישירו מבט ואמרו: "כאן יקום קיבוץ ששערי פתוחים וליבו רחב ומעשיו גדולים ונפלאים". חג שמח לכולם.

דברים בטקס

(מתוך דברי הפתיחה והקישור לטקס הפתיחה למופע, הוקרא על ידי בועז אוחנה ונעמה לזר-ארגוב, כתבה יעל ס"ט רשף)

שורו הביטו וראו - מה גדול היום הזה!

קיבוץ יגור חוגג מאה - איזו דרך ארוכה מיום בו עלתה קבוצת אחווה על הקרקע, ואותם חלוצים אמרו ועשו ולא הסבו מבטם אחור והניחו יסודות, המהווים בסיס חזק לכל מה שאנחנו עכשיו: קיבוץ גדול, רב דורי שוקק חיים. וחיינו שזורים זה בזו, בשמחות ובעצב, בחג ובחולין, ויודעים אנו לגבור יחדיו על מכשולים - כי זה הבית ואין בלתו.

מסורת היא לנו לפתוח חגי מחזור במצעד דגלים, וגם אם התמעטו נציגי המחזורים, הגב מעט שפוף וזרקה השיבה, כיאה לקיבוץ בן מאה, עדיין צעדנו איתן ורבה העוצמה.

לא רק קיבוץ יגור מציין היום את שנת ה-100 שלו, גם ישראלה סלע מציינת את שנת ה-100 שלה. אנו מאחלים מכאן לישראלה עוד שנים רבות וטובות, בבריאות איתנה, באושר ובנחת.

שמחת יגור ושמחת תורה - משתלבות זו בזו. ובחיינו הקיבוציים גם אנו חוזרים לימי בראשית, על מנת לרענן את היסודות הערכיים עליהם מושתתים חיינו, וכמעגל החוגגים כך גם אנו, קהילה גדולה ורבת דורות, שמחים על מחזוריות החיים, על היחד הנותן כוחות ועל יכולתנו לקום מדי בוקר ולהמשיך "להאמין באדם וברוחו - רוח עז".

מיד נצפה יחדיו במופע - "הלב מתמלא גאווה - יגור בת 100" ובינתיים נמחא כפיים, לכל אותם הוותיקים, אשר האמינו והתמודדו עם קשיים וגברו על מכשולים רבים וייסדו כאן למען הדורות הבאים - בית לתפארת.

**שיר הסלנג היגורי (לפי העברית החדשה)
מילים: גלית חגי, מוסיקה: התקווה 6**

בשביל פיצה: חיג בלוקונים,
הזח"ט זה הבת"ד עם ההורמונים,
אתה רעב? תלך לחד"א.
יכל שבת טפס להר (דה!) / (יגורניק).

עוף מכבס - הוא מבטל,
פאי רועים זה קלופס בכלל.
מנדלעך וקרפלעך
זה במרק הכי מצלח!

מפגש בסנטרל? (לא!) ברחבה,
קפה ופויקה עושים במחצבה.
במקום כלבוניק בשלחן במרכז,
מיכל אסוף של הביוגז.

טרנזיט בסדור - זהו רכב ולא טנדר,
פטרשקה כבר שנים לא עבדה בליל הסדר.
בסידורניק עובדים מימים ימימה,
החומה הסינית יושבים קדימה. / יאללה.

מהבית הכולל? - לחדר עכשו,
ושרת? - את הסדר הוא כתב.
מבלים על העגול, על הדשא - זה מטרף,
אבל מרתף שש זה הבלוי המעדף.

האולטרסאונד - אצלנו לא בדיקה!
רוצים לקפץ בבאלגן? יחפים בבקשה.
הסליק, הכתר, הסילו, התלתן,
צריך לדעת תישמות של הרחובות שכאן.

עוף מכבס - הוא מבטל...

הכרם לא מניכ, הוא פשוט שכונה,
גם הסילו, המכרות הבאר הישנה.
בית בר-יהודה, וגם גן שש,
לא תמצא שם קשר בין השם למה שיש.

במטה החפ"ש, אין מחנה קופים,
אבל יש אסוף שמנצס ואסוף כלים.
אם היית בחד"כ, עשית כשר,
אם הלכת לקישון, אתה מלא באשר.

לכרמלז אפשר גם לרכב על אופניים,
מכריזים הביתה לארוחת הצהרים.
בברכה "האיי" מפריד בין הקטנים לעמוק
אם הגעת ל"מסנגת" - שחית רחוק.

ההר הירק זה הכרמל,
עם בור הגהנום וסלע גשמיאל,
מי מתנדב, לצוות קרקע?
אם המשכרת נמוכה ישלימו לה תק"ה.

עוף מכבס - הוא מבטל,

עוף מכבס - הוא מבטל,
אז איך אומרים היסטוריה ביגור? / מסלול יגור
לאן מגיע השליח, ביגור? / לככר הזית
איפה עושים קניות ביגור? / במרכזלית
מה רוקדים בחתנות ביגור? / שרלה
איפה מתחתנים ביגור? / בחרשה
איפה תופרים שמיכות ביגור? / באגרנטל
מה שרים באוטו כשחוזרים מהטיול?
יגורים קדימה יגורים, גם ביום וגם בלילה יגורים

יכלם לפי פקדה
עוזבים ת'בית ות'עבודה
כל אחד קולו תורם
"הואדי זורם, "הואדי זורם!"

יכלם לפי פקדה
עוזבים ת'בית ות'עבודה
כל אחד קולו תורם
"הואדי זורם, "הואדי זורם!"

הואדי זורם... הואדי זורם... הואדי זורם...

שיר הרכלנים הקיבוצי

מילים: גלית חגי. מוסיקה: דובי זלצר
עפ"י שיר המאמצות של להקת סקסטה

הזג הזה בנה כאן בשכונת הצאלון,
עוד קומה גדולה וחדשה מעץ אלון.
חצי קבוץ שמח, מפגן וזה ברור,
חצי נוסף יבדק תחלה אם יש להם אשור.

אומרים גם ש-לשנים מצפה תינוק נוסף,
היא שוב לא מס-תדרת ועוברת עוד ענף.
ואלה נפרדים והיא עוזבת תדירה,
או שהם פרסמו את דירתם להשכרה.. או..

אנחנו רק אומרים,

אנחנו מספרים,

מה שתמיד ידוע, או שלא כלם יודעים.

הגננת מהגן

הטבחית והגן

גדול ועד קטן.

ידעו מה שיש כאן.

אי, די, די... ידעו מה שיש כאן.

יש שמספרים עליו, שמעתם איזה קטע?
שבע הוא על חסה, כבר רואים את הדיאטה,
הרכב של ההיא חונה היכן שזה אסור,
והעקר, תגידי, אם קבלו על זה אשור?

הכלב ש-להם משאיר סימן על הדשאים,
אכל כשם-עירים - מאשימים את השכנים.
ויש להם ילדה שמנגנת קלרינט
כשהיא עולה בדציבלים, כל הגג רוטט.

אי...

אנחנו רק אומרים

אנחנו מספרים,

מה שתמיד ידוע, או שלא כלם יודעים.

ההוא מהסדור

וזאת מהספור

לכלם יהיה ברור

מה יש כאן ביגור.

אי, די, די... מה יש כאן ביגור.

הזג הזה ביחד, ולהיא יש כבר חבר,
מענין אם לדבר הזה נתנו להם התר?
תגידי אם ההוא של זאת עדין בתמונה?
והיא בהריון? או שאולי היא סתם שמנה?!
היא קונה עוגות אף פעם לא אפה לבד,
המנהל שרק הגיע - לא כל כך נחמד.
זרק את הכביסה בתא אחד גלי למין,
תמיד מלא פקרת, לא יודע לפרגן.

אנחנו רק אומרים,

אנחנו מספרים,

מה שתמיד ידוע, או שלא כלם יודעים.

אז גם אם לא נחוץ,

וגם אם קצת לחוץ,

הרבה או רק קמצוץ

כן ככה זה קבוץ.

אי, די, די... כן ככה זה קבוץ

השירים והמחברים/מלחינים

- אחרי 100 שנה (טקס) - מילים גלית חגי / לחן רונן ויליאמס
- ההר הירוק - מילים יורם טהרלב / לחן מוני אמריליו
- סבתא בנגב - מילים ולחן אבשלום כהן
- כל איש הוא ניגון - לאה מרזל, יעל רשף / לחן איתי צוק, לאה מרזל
- מחרוזת שירי חלוצים - טומבליקה - עממי
- שיר החלוצים - מילים ולחן בני שילה
- אל ארצי - מילים רחל / לחן יהודה שרת
- הורה מים - מילים ולחן עידית חכמוביץ'
- הפעמון - מילים יורם טהרלב / לחן מוני אמריליו
- מחרוזת יום הולדת - היום יום הולדת - עממי
- יש לי יומולדת - מילים יענקלה רוטבליט / לחן זוהר לוי
- איפה העוגה - מילים סמדר שיר / לחן משה דץ
- יום הולדת - מילים: ארצי' בטלר, ג'קי עובד, יעקב למאי, יצחק ברנס
- בתופים ובמחולות - מן התנ"ך, יהודה שרת / איתי צוק
- מחרוזת שירי יגור - שיר הזר - מילים בני שילה / לחן עידית חכמוביץ'
- ילדות יחפה - מילים ולחן עידית חכמוביץ'
- שיר היובל - מילים ולחן עידית חכמוביץ'
- המיית השורשים - מילים עידית חכמוביץ' / לחן מוני אמריליו
- שיר שבת - מילים ולחן עידית חכמוביץ'
- סמכה אהבה - מילים ולחן עידית חכמוביץ'
- מראה מקום - מילים ולחן עידית חכמוביץ'
- שיר הסלנג - מילים גלית חגי / לחן התקוה 6
- שיר הרכלנים - מילים גלית חגי / לחן דובי זלצר
- מחרוזת "הלינה המשותפת" - שיר השכונה - חיים חפר, ששה ארגוב
- בואי אמא - עממי רוסי
- הילדים קופצים - להקת שוטי הנבואה

פירגנו בחצר

אוסף תגובות מאתר "חצר יגור" בפייסבוק ואתרים אחרים

רחלי ברנדשפט, מנהלת הקהילה: מאוד מתרגשת ונפעמת ממופע חג המאה, שהיה מרשים, מרגש, והכי חשוב עם הרבה אהבה ליגור. לראות על הבמה המונית חברים מכל הגילאים, ילדים ונוער - היה פשוט עונג וגאווה בבית יגור. זהו רגע מכונן והיסטורי בתולדות יגור.

עמוס נצר יו"ר המועצה: קיבוץ יגור בן 100! השתתפתי אמש בערב חגיגי ביד למגינים בו התכבדתי לברך, לצד ברכתם המוקלטת של נשיא המדינה וראש הממשלה, ברכתו של ניר מאיר מזכ"ל התק"צ ויו"ר הקיבוץ אודי קינן. על הבמה חזינו במפגן עוצמתי של עשרות מילדי וחברי יגור, מטף ועד לגיל מאה. היה זה מופע עשיר בצליל, בצבע, בהומור ובעיקר אהבה למקום. תבורכו חברי יגור!

גדי בכר (במאי המופע): בשלושת החודשים האחרונים הייתה לי הזכות לכתוב ולביים את מופע חגיגות 100 השנים לקיבוץ יגור. העוצמה של הקיבוץ הזה היא באנשים שהקימו אותו וממשיכה עם האנשים שחיים בו היום, בגאווה, מסורת ואהבה גדולה לבית שלהם ולהר הירוק תמיד. זו הייתה חוויה יוצאת דופן להכיר את האנשים המדהימים האלה, שקיבלו אותי בחום ובאהבה ופתחו לי את ביתם וליבם, לאפשר לי להכיר את העולם שלהם. אני רוצה להודות מכל הלב לאפרת אשכנזי המנהלת האמנותית שהציעה לי להצטרף אליה למסע הזה, לצוות הנפלא שעבד איתנו. כולכם נכנסתם לי ללב! ותודה על כך, נהנתי מאוד מאוד.

אייריס בירמן: לתמר קלוג, שנה שלמה של עשייה, מחשבה, לא פספסה פרט. השנה כל ארוע, כל חג קיבל יחס מיוחד. והכול התנקז לאירוע ענק, מרגש ויפה - חג 100 ליגור. עשית את זה הכי טוב שהיה אפשר! וכל מי שמכיר וחווה אותך מקרוב השנה ידע כמה לב השקעת בזה. אכן סגרת מעגל ועשית לו כבוד, גאים בך!

רון אורן: כל מי שמכיר אותי יודע שאני מתעד אובססיבי. עד כדי שהמצלמה מתחננת על חייה. אתמול, בחגיגות ה-100 ליגור לא נגעתי במצלמה. היה ערב מרגש, מחשמל, ערב של אהבה שמציפה כל נים בגוף. מי שלא ראה שמחת יגורים, לא ראה שמחה מימיו. מי שלא ראה אהבת חברים מתחבקים, כמו שרק אהובים רחוקים יכולים, לא חש אהבה מימיו. מי שלא ראה שיחות, התלחשויות, נגיעות קטנות, לא הבין אחווה מימיו. מי שלא ראה על במה אחת את בני כל הדורות רוקדים, שרים, צוחקים ומצחיקים, לא ראה

אמנות שבאה מהלב. היה מרגש, ומצחיק. דמעת, צחקתי, שרתי במלוא הגרון, התחבקתי, חובקתי, ובעיקר, הזכרתי לעצמי לאיזו קהילה נולדתי, וחלק מאיזו קהילה אהיה כל עוד אשוב ואפסע בשבילים האלו בצל כרמל. הבוקר עלינו אמיר, בני, ואני אל ההר הירוק תמיד להודות לו על כל הטוב שהשפיע על הורינו, סבינו, עלינו ועל בני ביתנו. תודה יגור, תודה כרמל, תודה על כל האהבה.

גילי ווינקלר-אייל: תמר את מיוחדת במינה. הולכת עם הלב ומלאה בחדוות עשייה למען כולנו. שמחה בשבילך שסגרת מעגל.

חנה פלגי: לתמר, יישר כוח. הכנסת ליום הולדת ליגור את כל הנשמה. הסתכלתי בסוף הערב הראשון עלייך מהצד, כמי שמכירה רגעים אלה (בהרבה יותר קטן) קשה היה שלא לראות על פנייך את הזריחה הצנועה, יש לומר, בדרכך לבמה.

ורד הלפרן: תמר, תודה לך, סיימתי לצפות בערב השני עם דמעות בעיניים. שאי ברכות לכל עשייתך.

תימור בנארי שוסטר: תמר את מיוחדת במינה. הולכת עם הלב ומלאה בחדוות עשייה למען כולנו. שמחה בשבילך שסגרת מעגל.

נואית בכר (סלע): תמר יקירה הענקת ליגור שלמרגלות הכרמל וליגור שבכל העולם ערב שכוחו התגשמות חזון ראשונים. היחד הזה, שהיה לאבן פינה של חגיגות המאה, היחד הזה הוא שהיה שם למן ההתחלה. תודה רבה רבה רבה, תמר, שהענקת לכל היגורים את היכולת הזאת שוב להרגיש ביחד.

עומר אזולאי: תמר תודה על המסירות וההשקעה, אלופה.

לאה גבאי לביא: תודה רבה על חג נפלא, מרשים ומרגש...

יהודית מחלב: היה פשוט מרגש, להיות חלק מהחג.

רויטל קינן: תודה רבה מקרב לב תמר יקרה, תודה רבה מקרב לב לכל אחת ואחד שתרמו יד, כתף ולב. תודה רבה על יגור אחת ויחידה

שירה עוז: כן. היה ערב מרגש, מלא עוצמה, הלב מתרחב מגאווה ואהבה, כולם יחד מקטן ועד גדול חוגגים 100 שנים ליגור! ובחזרות מרובות, בסוף כבר מתישות, ומאחורי הקלעים, עת להיכרות נוספת ולחוויות מצחיקות וגם מקרבות, שעוד תישארנה גם הלאה איתנו. אך בעיקר, שותפות אמיתית ואיכפתיות בין אנשים, זמרים, שחקנים, רקדנים והורים מלווים ותומכים בהשקעה שאין מילים לתאר. מאחלת לנו שכך יישאר.

עינת קרדוש: בערב השירה בכנס המחזורים, אביטל תבורי רוקד עם עדי עציון, הגב מזדקף, הרגליים זוכרות את הקצב. תודה לך לאה

אבנר שמשי: היה 100 מס, כל הכבוד.

עטר חנוכה: תמר אלופה! את כל הנשמה שלך השקעת בזה

ענת עוגן: על ההתרגשות לשיר בערב המחזורים לא אספר, כי השמיים נפתחו ברגעים האלה. רק אנקדוטה: חברה אמרה לי היום שההקלטה "קומו תועי מדבר" מהערב ב החורשה, היתה נהדרת !!! אז אני שואלת אותכן. מה צריך עוד?

עפרי שרון: בשירת "וקרב פזורינו", בערב המחזורים, התקרבו זה לזה בחג הזה יותר מאי פעם, או לפחות מזה זמן רב. הגענו מהבית ביגור, מרחבי ישראל ומהתפוצות כולנו!!! עד אחרון האחרונים שרו את "קומו תועי מדבר" ו"וקרב פזורינו", כמו את "בתופים ובמחולות" במופע. זכינו!!! מחכה כבר ל-110!

חיים גינדין: הא, הנני שוב כאן עם הפירגון, / תודות מהעומק על הצלחת הארגון, / הרמתם חג מאה על זכרונות של ילדות, והלב כמו בוכה על כי שוב היפרדות. / לא כמו מר ארצי ששר כאורח, / שבסוף כל שיריו נצמד לירח, / אינני מרגיש אף אינני טורח, לסגור תחשבון עם ההר הפורח. / שוב תודות לכל העמלים במשימה האדירה ועל "הגוד טיים" שנתת לנו.

ברכה עפאים (כספי): תמר, הלב מלא גאווה!!! לכל התחלה יש גם סוף... לראות אנשים שמחים מגיל 0 ועד 100 עושה טוב על הנשמה, הרגשת היחד לאורך הדרך שהלכה והתחממה. נפתחו הלבבות. בשוך גלי ההתרגשות, ולאחר לילה לבן עם אופוריה מבעבעת, לא יכולתי שלא לעטוף אותך בכל מחמאה אפשרית. את, שניצחת על התזמורת הכי משומנת שאני מכירה, שנתת משמעות אדירה למושג *סגירת מעגל*, שחלשת על כל פסיק ונקודה בתוך ה-100, והבאת את כל הקהל העצום היגורי (של היום ושל פעם) להתרוממות נפש אמיתית. שאי ברכות וחיבוק עז מאחת שעדיין מרחפת. תודה ענקית לכל השותפים לעשייה, רק ביגור זה אפשרי!

אורלי זעירא: לא, לא רקדתי בחג ה-50, גם לא שרתי בחג ה-80, לא ראיתי מעולם את מסע הבובות לא", למעשה, עד לא מזמן בכלל לא הכרתי את המושג "חג המשק". לא התקלחתי במקלחות משותפות, אין לי טראומת ילדות משומרת לילה שלא שעתה לבכיי, ולא ברחתי באמצע הלילה מבית הילדים. אין לי "כיתה" (לפחות לא במובן היגורי) ואני לא יודעת לשיר את "בתופים ובמחולות" של פסח (או כל שיר אחר מהנוסח היגורי). לא גלשתי באומגה בחג הילד ולא כבשתי את הכתר ברגליי לא אכלתי ספגטי מתוק בחד"א, לא ישנתי בבלוקונים, וכנראה לא עשיתי אין ספור דברים שאני אפילו לא יודעת שקרו. שאלו אותי "של מי את?", נזפו בי "שלא רואים אותי מספיק בשבילים". "ההר הירוק" היה שיר יפה שאהבתי, ותו לא. והיום... היום גם אני מתרגשת. אני מתרגשת כי כבר 8 שנים יגור זה הבית שלי. קל מאד לאמץ את המקום היפה הזה ולקרוא לו בית, גם באמצע החיים, גם

כשעירוניים. כי נאים השכנים בעיניי, אבל גם הבית נאה, ואולי בחגיגות ה-200 אני אוכל להגיד שאני מפה, יגורניקית (אבל כנראה שלא...), אז בשם כל החוצניקים, שגם מתרגשים ושמחים - מזל טוב קשישא, כבר בת 100

ישראל דור (מחזור כ"א): מאה זה המון שנים, אבל אנו עדיין הכרנו את המייסדים. בעינינו הם נראו מבוגרים, אבל במבט לאחור, הם היו עדיין צעירים. חשבנו שיגור זה מרכז העולם ו"אחדות העבודה", זה המפלגה של העם. לפתע גם אנו כבר בני 75 והשנים פרחו מבלי שנרגיש. איבדנו לא מעט מבני המחזור, שתמיד באהבה ומבט לאחור נזכור. הקשר הבלתי מתנתק הזה, של הביחד בחיים ובלינה משותפת לאורך שנים, עיצב אותנו כמו אחים. היום כל אחד חי בעולמו, הקמנו משפחות ולצערינו מתראים פחות. פגישת המחזורים, עוצרת לרגע את "מירוץ" החיים ואנו שוב אותם ילדים.

בשמת גבאי: "יגור בת 100" ומעולם לא הרגשתי רחוקה כל כך. יום הולדת לבית הנהדר והיפה בעולם שמתערסל בביטחה ניצחית בחיקו של ההר הירוק תמיד. ולמרות שהרחקתי נדוד וראיתי עולם ומלואו אין בעיני חדר מיוחד יותר מהחדר הראשון שלי ביגור עם חלון קטנצ'יק שנפתח אל ההר... ואין מאכל טעים יותר מהקלופס המהביל עם תפוחי אדמה מזהיבים מלמעלה ורוטב שחום מלמטה... ואין יצירה ארכיטקטונית שמפעימה את הלב כמו "עיגול" האחד והיחיד... שממנו יצאו וסביבו חגו תהלוכות, מצעדים, חגים והתכנסויות... ואין הרבה אנשים שהערכתי ואהבתי כמו את משה שוק (שותפי הניצח לניהול חדר האוכל)... והרשימה רק בתחילתה אבל הדמעות מערפלות ומטשטשות את המילים... מזל טוב לבית האהוב ביותר בעולם!

תמר קלוג: הלילה אחרי כנס המחזורים היה לי לילה ראשון החודש שישנתי כמו מלכה. תודה לך יגור על האמון והתמיכה. עשינו את זה ובגדול!

ההר הירוק תמיד - בציור חברי וילדי יגור

ארבל בן יעקב על המיזם המיוחד לרגל שנת המאה ליגור

כבר כמה שנים אני מסתובבת עם חלום קטן.

לתת לשיר היקר של יורם כבוד, ולהוציא אותו כספר. הימים עברו והחלום המשיך איתי, אבל לא הצלחתי להוציא אותו לפועל. כשירום טהרלב נפטר, הרגשתי שהחלום שלי ישאר חלום. לשמחתי, חבר יקר שכנע אותי שזה בדיוק הזמן.

אספתי לי צוות של אלופות והפכנו חלום למציאות. יחד עם **עפרי שרון, רתם גורדון-צירלין ועדי גיל-צירלין**, חיפשנו ומצאנו ציירים בכל הגילאים שעזרו לי ולנו, להוציא את הספר המרגש לאור.

פנינו להרבה חברים, והיינו יכולות לפנות לעוד. יגור עשירה באמנים יצירתיים ומוכשרים, אך היתה לנו מגבלה של מילות השיר.

בטוחה שתמצאו בו את הרגש שליווה אותנו ואת היופי שנמצא בין הדפים.

תודה ענקית מגיעה לכל החברים שציירו.

למיכל מלכין שעיצבה, **לסיון שביט** שצילמה את הציורים **לתמר קלוג** האלופה, שהאמינה בפרוייקט ואימצה את הספר כמתנה לחברי יגור לחג המאה. וכמובן לצוות האלופות שזרמו עם החלום הקטן, שהפך לגדול: עפרי, רתם ועדי. יודעת ומאמינה שתיהנו.

מתוך ההקדמה:

ספר זה יצא לאור מתוך אהבה לקיבוץ ורצון לתת לשיר שהפך להמנון יגורי צורת ביטוי נוספת.

לקראת חג המאה של קיבוץ יגור, התאספו ציירים ואמנים מכל הגילאים ליצור את שורות השיר על דף.

המילים המרגשות שונתבו על ידי יורם טהרלב ז"ל מוגשות אליכם בספר זה, כשכל משפט בשיר קיבל פרשנות דרך עיני היוצר.

הציורים בספר מוגשים באופן כרונולוגי, כמו שירום כתב את השיר. מהילד הצעיר שפוקח את עיניו, דרך הנער, החיילת ועד להורים ששיערם הלבין מרוכ ימים.

ארבל בן יעקב

מפגש מחזורים

ההתרגשות התחילה, כאשר ראינו את רשימת הבאים הולכת וגדלה מכל קצוות הארץ ומכל קצוות העולם. ממחזור א' עד ע"ו. השמות תורגמו לפנינו ולזכרונות והציפייה הלכה וגברה. הכנס התבסס על סיורים ברחבי יגור (תודות לענת עוגן, לגבי קרדוש ולאריה שני על ההדרכה המרתקת), מפגש חברים על מדשאות יד למגינים, צפיה משותפת במופע המרכזי וערב שירה בחורשה בהובלת לאה מרזל. לאה שקדה רבות על הכנת הערב בחרה שירים המאפיינים את שירת יגור ובנתה מצגת לתפארת. תמונות כל המחזורים - 76 במספרם, נתלו בפואיה ועוררו התרגשות רבה בקרב הבאים. תודות ענקיות לעינת קרדוש, למיכל מלכין, לשירה קיגל, לאורית קאופמן, לנטע חכמוביץ' על העזרה בהפקת התערוכה. בערב עצמו היה קסם משוך על פני יגור. וכל שאפשר להגיד עכשיו הוא, שחסר היה זמן - עוד זמן למפגשים, לשיחות עומק, לזכרונות, לבדיחות פרטיות ולבדיחות של המחזור, לסיורים בתוך יגור בשבילי הילדות, זמן לשירה, זמן לרעות עמוקה של מי שגדלו יחדיו וקרובים הם זה לזו כאחים. לסיכום, חשבנו שאנו מוכנים עכשיו לארגן עוד מפגש שכזה - מגיע לנו. תודות ענקיות לתמר קלוג על הכול, לגדעון זמיר על הכנת החורשה והכיבוד, לנבו גולדשטיין על הושטת היד בכל הנדרש. לניר קורן על ההגברה בערב השירה, לכל החברים שהיטו כתף ועזרו בארגון השטח ובהכוונת הבאים. ולכל חברי וחברות יגור, שהתרגשו עימנו. הצוות: רבקה קוטליאר, בועז אוחנה, לאה מרזל, יעל ס"ט רשף.

ברכה לערב המחזורים יעל ס"ט רשף

הג שמח לבני ובנות יגור באשר הם ובני משפחותיהם. זהו יום מרגש בו רבים מבני יגור נקבצו ובאו מכל קצוות הארץ והעולם, כאשר המשותף והמאחד הוא נוף ילדות, שאינו רק נוף הכרמל הבלתי נשכח, אלא עיקרו טעמים וריחות, שירים, סיפורי ילדות והווי חיים, מעשי משובה פנים ושמות - ושבילים בינות בתי המשק הישנים, שאף אם עברו כבר מאה שנה, עדיין מובילים הם לחדר האוכל, לבתי הילדים, לבריכה בשולי הקיבוץ, למשק החי, לסכר ולשדות הכותנה והריח המיוחד הזה - ריח רפת, המהול בריח הדורים מקבל את פני הבאים. חלקכם בוודאי אינכם מכירים אותי וכמנהג היגורים לשאול "של מי את/ה", אז אני של עקיבא ודינה - מחזור ב' ומחזור ה'. לפני מספר שנים טבע אחד מנערי יגור את המשפט הבא "לא סתם קיבוצניק, יגורניק". אז להיות קיבוצניק, זה ברור, בעיקר לנוכח השיר החדש "סתלבט בקיבוץ", אבל מה זה בעצם להיות יגורניק? הנה מספר תווי היכר, בדקו אצלכם אם זה עובד. אז להיות יגורניק -

זה ללכת לפחות פעם אחת עד המזלג, כאשר הוואדי זורם. לעלות בשביל הדרוזים ולרדת במנדטורי. זה לדעת לזהות בין כלנית, צבעוני, נורית ופרג. זה לשיר בקול נרגש את "קומו תועי מדבר" ו"קרב פזורינו", גם במקלחת. זה להבין ש"הכרם" לא מניב ענבים ו"הבלוקונים" - הם בעצם נעורים מסעירים. בור הגיהנום נמצא בפיסת נוף יפיפה ו"הכתר" הוא שלנו ולא עוד סדרה בנטפליקס. זה להתפלח לבריכה בלילות הקיץ, לגנוב טרקטורים, צולנט מהמטבח וקרטיבים מבתי הילדים. זה לזרוק לפחות פעם אחת ביצים על המחזור שמתחתיך. זה לצאת לגיוסים בכותנה ולקטוף אגסים בחרתייה. זה ללכת על כביש השלום ולהשפיל מבט - כדי לא להגיד שלום. זה ללכת לחד"א, להתישב עם הפנים "מול" ולהתגעגע לטעם הקלופס ולפשטידת הגבינה, למקרוני עם קינמון וגזר חי. זה להשתתף במפקד אש, לקפוץ לברזנט מהקיר של יד למגינים ולעשות אומגה בעיניים עצומות. זה לקרוא לבית ההורים חדר ולחדר בבית הילדים - בית. זה להתעקש לקיים חג מחזור, גם אם כבר לא נכנסים לחברות ולצחוק בו בעיקר על עצמנו. זה לשיר בקול רם, תוך דפיקה על שולחנות את "עצי שיטים עומדים" ו"איל איל בן קרניים". זה לאהוב דג מלוח.

זה לשמוע שוב ושוב על סיפורי השבת השחורה ולחשוב כמה חבל שלא הייתי שם... זה לשמור על גאוות יחידה ולענות למי שאומר, שיגור הוא לא קיבוץ אלא שכונה של חיפה, שיבוא לראות עד כמה אנחנו קיבוץ. זה להשתתף לפחות פעם אחת בטיול אופניים למדבר, לאכול מרק ירקות של יונה ולשיר מסביב למדורה. זה לחתוך סלט קטן קטן בטיולים, להשתתף בהעמסת המשאית, כי כך חינכו אותנו "כולם בשביל אחד" ולשיר בקול "יגורים, קדימה יגורים", כאשר רואים את שיפולי הכרמל. זה להביא את הגביע הביתה. זה להתרגש כל פעם מחדש כאשר משמיעים את "ההר הירוק תמיד". זה להתגעגע, כמעט כל הזמן להתגעגע -

ובנימה מעט יותר רצינית - הורי מבני המשק הראשונים, מרגש היה לבלות את ימי ילדותי ונעורי באותן דרכים בהן צעדו הם. נאמנים היו למקום ולאידאולוגיה הקיבוצית, המכירה בשיויון בני האדם ובחיי שותפות. היכולת להבין שיש ערך גם בהסתפקות במועט ונתינה ללא תמורה כספית, אף היא מרחיבה את הלב. קיבוץ יגור שינה מאז את פניו, אבל משהו בו נשאר מחבר כל כך, אולי הכרמל, אולי פניו המאירות של הקיבוץ, אולי אהבת האדמה ושדות הכותנה, אולי שירת המונים בסופם של ימים קשים והיכולת להסתכל בביקורת קלה ובאהבה עצומה. ואולי הכול מהכול, הם אלו המחברים את בני יגור, גם אלו שהרחיקו נדוד, לאותה פינת ארץ ירוקה, בשיפולי ההר, בפתחת הוואדי, כנראה שזר לא יבין זאת, אך לנו, זה הבית ואין בלנו.

עצמית, הצלחנו לשמור על המלאי אצלנו, בלולים הישנים המצויידים במערכות אוורור טובות (מתקופת האפרוחים) וסמוכים לבית האריזה הקטן, ולשווק את הבצל בסתיו במחירים טובים. גם בתירס המתוק קיבלנו מחירים טובים בזכות העבודה מול סוחרים פרטיים. אנו צופים שהגד"ש יעביר השנה רווח נקי של כ-5 מיליון ש"ח, מול תוכנית של 4 מיליון ש"ח. "שאפו" לכל הצוות על העבודה המסורה.

באבוקדו קטפנו בפעם הראשונה פרי שלנו. היבול נמוך כצפוי לשנה הראשונה. רמת המחירים נמוכה. הסיבה העיקרית - הפסקת היצוא לרוסיה שגרמה להצפה בשוק המקומי. האבוקדו נחשב בעולם כ"סופר פוד", ואני מעריך שהמחירים יעלו מחדש. המטעים נראים מצויין, ומנוהלים ע"י דותן שביט.

רפת: מנהל אורן נווה, בצוות עובדים שני בנים סטודנטים שלנו. השנה התחילה בצורה מאתגרת בגלל התפרצות מחלת הפה והטלפיים באזור, שהקשתה מאוד על מכירת העגלים. כשעברה המחלה חזרנו לתוכנית העבודה, ואנו מעריכים שנסיים את השנה ברווח נקי של מיליון ש"ח. ההסכם, שנחתם למחיר המטרה לשנתיים הקרובות, גרם לשקט בענף וגרם לעליית המחיר לליטר.

הקמת מרכז מזון: עקב עליית התשומות בעולם נראה שייצור מקומי יוזיל באופן משמעותי את מנת המזון. כיוון שהתשתית הישנה עדיין קיימת לא מדובר בעלויות גבוהות מדי. הנושא בבדיקה.

הגדלת הענף - רפתות באזור פנו אלינו להצטרף ולהתאחד. אנו עושים בדיקות כלכליות. אם נרצה להתקדם, נביא את הדברים בפני הציבור. לאור הורדת הפיקוח, הצפוי בעוד כשנתיים, על מחירי החלב, רק רפתות גדולות ישרדו. זה יחייב הגדלה משמעותית של הרפת.

"החורשה": השנה תסתיים בקרוב עם 80 אירועים לעומת 60 בשנה הקודמת. צריך לזכור שהחורשה פועלת רק 4 חודשים בשנה. מנהל חן זמיר. אנו צופים רווח של 200 אלף ש"ח.

נגריה: השנה התחילה לא טוב, אבל במחצית השנייה חל שיפור דרמטי. היקף ההזמנות לשנה הנוכחית ולשנה הבאה גדול מאוד. מצפים לרווח של 200 אלף ש"ח השנה לעומת מינוס קטן בשנה שעברה. בצוות ארבעה חברי יגור. לקראת סוף השנה ניפרד מנתנאל אדלר (מנהל) ויוליה איריס (מזכירה). המכרז למנהל החדש ייפתח כשנדע בדיוק מה היו

סקירת ענפים לסוכות

נוקי נויפלד

2022 (תשפ"ב) הולכת להיות השנה העסקית הטובה ביותר של יגור ותאגידיה בעשור האחרון. זאת, תוצאת העבודה בשנים האחרונות במהלכה הפנימו מנהלי הענפים והתאגידים, שהאחריות על התוצאות העסקיות שלהם, היא קודם כל על כתפיהם. חלק מהמהלך היה ביטול תפקיד מרכז המשק בשנה האחרונה. המהלך הזה הראה שכל האחריות על הניהול ותוצאותיו - עליהם. אין יותר "בייביסיטר" וסוג של רשת ביטחון למנהלים, מה שגרם, לעיתים, לסוג של שאנונות או רפיון או חוסר אחריות לגבי התוצאות. בנוסף, הבינו מנהלי העסקים ביגור שצריכים להיצמד לתוכניות וליעדים, שנקבעים תחילת כל שנה, כדי שבסוף היום יעבור כסף לבעלים. מדי שנה אנו מעלים את הרף הזה, וזה עובד!

יח"ס

משתלה: דוגמה בולטת לנאמר לעיל, בראשות אתי קולט. למרות האתגרים הגדולים השנה: שאריות הקורונה, עונת הגשמים המשובשת, וכמובן, שנת השמיטה, המשתלה קרובה מאוד ליעדים שהוצבו ותסיים, קרוב לוודאי, ברווח נקי של מעל שלושה וחצי מיליון שקל. המשתלה עשתה השנה מתיחת פנים הן בשטחי החוץ והן בשטחים הסגורים. כמו כן חוזרת אט אט למכירות לשוק המקצועי והמוסדי.

ענף העלים ("חסות יגור"): תחת עודד עוז, עבר שינוי משמעותי, לא רק גידול ושיווק תוצרת מקומית, אלא סל מוצרים מול הרשתות: קונים תוצרת חקלאית ומשווקים תחת מותג "העלים של יגור". משווקים תירס מתוק, עלי תרד, עגבניות שרי ועוד. נפתחו לנו שווקים חדשים ונמשכת ההתבססות אצל הלקוחות הישנים כמו "שופרסל". בתחום המסחר, להבדיל מהגידול, אתה יודע בדיוק כמה עולה לך המוצר הקנוי. לאיש הרכש ברשתות הרבה יותר נוח לעבוד מול ספק אחד, שמביא סל מוצרים רחב (יגור), מאשר לרוץ אחרי כל ספק בנפרד. גם בגידול העצמי שלנו, החסה, עשינו שינויים גדולים. רמת הפחת ירדה בצורה חדה, מי שצועד מהטובו לסטופ, כבר לא רואה את ערימות הפחת של החסות בשדה. לקח לענף כשבע שנים של ניסוי וטעייה ויסיים השנה ברווח נקי של 700 אלף ש"ח, לעומת הפסד של 800 אלף ש"ח בשנה שעברה. בצוות חמישה עובדים מיגור, חוץ מעודד.

גד"ש: לקראת סוף שנה שעברה זיהינו את הנסיקה הקרובה במכירת הכותנה, והשנה זרענו 2200 דונם, כמעט כפול מלפני שנה, ופי 4 מלפני שנתיים. מחירי הכותנה נשאר ברמה גבוהה, היבולים גבוהים, איכות הכותנה טובה ואנו צופים הכנסה יפה בהתאם. העגבניות לתעשייה באותו היקף כמו לפני שנה, היבולים יפים וגם איכות הפרי. בבצל התחילה העונה בצורה לא מוצלחת בגלל הצפה של השוק. בזכות המעבר למיון ולאריזה

התוצאות העסקיות של השנה. לקראת סוף אוקטובר יתקיים דיון באחיי"ג לגבי המשך פעילות הענף.

"בית אחווה": התחלנו להפעיל את ארבעת החדרים החדשים בקומה העליונה. התפוסה מלאה. עברנו את תקופת הקורונה בצורה טובה מאוד. הצוות עושה עבודה נפלאה. אילנה שטנגל מנהלת ביד רמה והתוצאות העסקיות בהתאם. העברה ליגור כ-700 אלף ש"ח בשנה.

"אורות יגור": התאגיד מנהל את הספקת החשמל, בניהול מגיד מהחשמליה. השנה הצטרף לצוות הניהול צביקה ישורון. ההתנהלות מקצועית וטובה.

"סולרית": חברה משותפת ליגור ול"דוראל" (חברת פאנלים סולריים), מייצרים חשמל סולארי מגנות יגור ומוכרים לחברת חשמל. יש תנופה גדולה בתחום אגירת החשמל ואנו בודקים אופציות ליגור. החברה העבירה ליגור 300 אלף ש"ח השנה.

"מי יגור": החורף הגשום גגע לנו בעסקים, המשך השנה היה טוב יותר. יכניס ליגור 700 אלף ש"ח השנה. עובדים 3 חברים מיגור. שומר על יציבות רווחית לאורך השנים. התאגיד מנוהל ע"י עמוס שולנר ושומר על רמה מקצועית גבוהה ביותר.

חוצות יגור: סוף סוף מתחילה לפעול המטרונית. אנחנו משוכנעים שהפעלתה תביא תנופה גדולה למתחם. אנחנו מסיימים כעת לאייש את שתי החנויות הפנויות. במקום "טיסן" תיכנס חנות לציד משרדי ומשחקי חשיבה לילדים ומוצרים נוספים, במקום "יגור הום" יכנס "טבע פארם" - בית מרקחת קטן. החוזים מאפשרים לנו בחלק מהמקומות להעלות את שכר הדירה וכך אנחנו עושים. המתחם מעביר ליגור מדי שנה חצי מיליון ש"ח לכיסוי החוב, ועוד חצי מיליון ש"ח רווח לקהילה. תוך כ-3 שנים יסתיים תשלום החוב ליגור ומלוא ההכנסות יעברו ליגור.

באלגן "פרי טיים": הבשורות הטובות הן ש"גרייט שייפ" (הספייס) וגם הפארק עשו שינויים משמעותיים בהתנהלות והתוצאות העסקיות טובות. הראשון יסיים את השנה ברווח של מיליון וחצי ש"ח. בהסכם שנחתם לפני שנה עם באלגן, סוכם שמדי שנה יעברו לפארק 300 אלף ש"ח לכיסוי החובות, ייתכן שאפשר יהיה להעלות את היקף ההחזרה ולקצר את תקופת החזרת החוב. מספר המינויים עלה ביותר מעשרה אחוז. פעילויות לא רווחיות נסגרו. הכיוון מאוד חיובי.

פארק באלגן בניהול אורי זמיר - למרות החששות מהקורונה בתחילת השנה והחורף שהביא ימי גשם דווקא בסופ"ש, הולכת להיות שנה טובה מאוד. הצוות התייעל, נוספו מתקנים חדשים (רכבת הרים). אנו צופים לרווח של מיליון וחצי ש"ח, בדיוק לפי התוכנית. שירות חדש שאנו מספקים זה שירותי בר משקאות על ידי ייגור רובנצ'יק, קודם כל ב"חורשה" וגם באירועים אזוריים של המועצה ובאחרים. יוזמת "שוק האיכרים" שנבדקה בתחילת השנה איכזבה מבחינת התוצאות העסקיות ואנו שוקלים את המשך הפרוייקט.

לגין טובופלסט

לגין אריזות נמצאת כל הזמן תחת איום פתיחת השוק ליבוא קופסאות שימורים מלאות. היום זה קורה בתחום רסק העגבניות, אבל השוק יפתח לעוד ועוד מוצרים שיתחרו במוצרים המקומיים. זה עשוי לפגוע ביגור גם כאורז (בלגין) וגם כמייצרת (בגדי"ש). החצי הראשון היה מדאיג מאוד. לקוחות

פנו לקניית סחורה זולה מאוד בתורכיה, וגם שנת השמיטה פגעה בנו. במחצית השנייה של השנה ראינו התהפכות של המגמה, ואנו מקווים לסיים את השנה ברווח לא גדול.

טובופלסט - התוצאות העסקיות בשנים האחרונות לא טובות. לא כאן המקום לפרט ולהסביר. עם כל הרצון הטוב, אנחנו לא רואים מגמת שיפור, אלא המשך מגמת ההפסדים. חברי הדריקטוריון בלגין ובאחיי"ג הגיעו למסקנה שדרוש שינוי דרמטי. השקענו ואנחנו משקיעים כל הזמן מאמצים רבים לבדיקת חלופות ואופציות, שיאפשרו למפעל להמשיך לעבוד, לעבור לרווח וליציאה לדרך חדשה. אם וכאשר יוחלט על מתווה חדש, הוא יאושר בדריקטוריון החברה ויבוא לאישור אסיפת יגור.

נדל"ן

מנהל עמית שילה. זהו מנוע הצמיחה הכלכלי של יגור. אנו מוקד חיזורים ופניות של גורמים רבים. אנו מבינים את גודל השעה, לא מתפתים לכל הצעה, ופועלים בכמה כיוונים: העברת באלגן לשטח המזרחי של חוצות יגור והרחבת מתחם "חוצות" לשעשועים ומסחר. בשטח שיתפנה נוכל, למשל, לבנות בניין משרדים. ההנחה היא שדיירי שכונת הבריכה לא ירצו פארק ומועדון לילה בסמוך. המהלכים התכנוניים כבר קורים.

שינוי יעוד במתחם חוות הלולים המזרחית: מדובר בשטח פרטי של יגור. המטרה לשנות את יעוד הקרקע מחקלאות לאחסנה. השינוי כאן יחסית קל, כיוון שהשטח הוא אדמה פרטית של קיבוץ יגור

מתחם "טופולסקי": "הום סנטר" ו"טויז אר אס" נכנסו והתחילו להעביר דמי שכירות 1.6 מיליון ש"ח בשנה. אף אחד לא מרגיש נכון? סימן שהכול בסדר.

בניין סמרטשוטר: הבנייה נמשכת בקצב מהיר, הבניין כולו מושכר מראש.

מחסן לוגיסטי "הום סנטר" מערב ללגין: מחכים לאישור רמ"י לפרוייקט.

שטחי הצ'יק פוסט: סיימנו למפות את השטחים ליזמות עצמאית של יגור. התקבל אישור מרמ"י ל-56 דונם ששייכים ליגור. אנו עובדים יחד עם חברת "יצחקי" על תכנון השטח למשרדים ואחסון.

השכרה כללי: כל פינה ביגור מושכרת. המשרדים מלאים. ובקשות ממשיות להגיע. הענף ממריא, אבל יש גם איומים. תוכנית תמ"א 35 (תוכנית מתאר ארצית), המאיימת על כל שטחי החקלאות מצומת יגור לכיוון הצ'יק פוסט (כולל), להקמת פארק, מבני תעשייה קלה, אחסון, לוגיסטיקה ומגורים. התוכנית הובאה לידיעתנו לפני 3 שנים. נכנסה לתרדמת קצרה וכעת שוב על השולחן. יגור יחד עם המועצה האזורית פועלים להגשת התנגדויות ושינויים בתכנית.

גאות הנדל"ן היא גם תחרות לענפים הפועלים ביגור, שצריכים להצדיק את קיומם מול האפשרות להשכיר את הנדל"ן ברווח נאה.

המטרה המנחה אותי היא אחת ויחידה: לעסקי יגור השונים ישנה מטרה אחת ומשותפת להעביר רווחים לחברי יגור. אנחנו עושים דברים טובים ומועזדים. עסקית יגור הולכת ומתחזקת. אנו עובדים קשה להגדלה ולהעברה של כספים ליגור. זה לא עושה חיים קלים לעובדים ולמנהלים, אבל מועיל ויועיל לכולנו.

ישיבת הנהלת קהילה

החדר ואם לא חוזרים, עליהם לפנות את הדירה. על כל חודש עיכוב בפנוי יחויבו בכפל שכ"ד.

ישיבה מיום 12.9.2022

1. פסיפס חג המאה

מוזמנים: **בועז אוחנה, גלית חגי, שני זהבי.**
במסגרת תכנון אירועי חג המאה תוכנן פסיפס גדול, שיורכב מפסיפס של כל משפחה. הפסיפס תוכנן להיות ע"ג קיר בניין הדואר. עלות מוערכת 100 אש"ח במסגרת תקציב חג המאה. התכנון הוא לפסיפס של 350 בתי אב, כשכל אריח בגודל 33 על 33 ס"מ, שהם 40 מטר מרובע.

ועדת תכנון התנגדה לפסיפס על קיר בניין הדואר עקב ייחודו האדריכלי והיותו בית בשימור. צוות המאה ביקש לעשות את הפסיפס על הקיר של בית בר-יהודה הפונה לכיוון מחסן תאים. ועדת תכנון מתנגדת: שיבוש המקצב האווירי והרוחבי של לוחות וקירות הבטון. צבעוניות הפסיפס אינה מחמיאה לרוח המבנה. שינוי במבנה הינו בלתי הפיך בגלל שיטת הבנייה. אין מספיק מקום לכל הפסיפס. לאור זאת, מציעה ועדת תכנון חלופות למיקום הפסיפס שיתפרשו על מספר מיקומים:

- קירות חוץ חדר האוכל - משתלבים יפה עם הספסלים המחופים קרמיקה.
  - קיר המזכירות + קיר המרפאה + קיר מרכזיית חשמל בכיכר הזית.
  - בית תחביב + קירות בתי ילדים שמולו.
  - קירות פנים בבית בר-יהודה, הנפה וחלל הפנים במרחב קומת המועדון יהיו הגנה מפגיעת מזג האוויר.
- צוות המאה מערער על קביעת ועדת תכנון וחושב שההצעות אינן רלוונטיות ולא מתאימות.
הוחלט: הנהלת קהילה תנסה לתווך בין הצוות לוועדת תכנון להשגת הסכמות בטרם יעבור הנושא להכרעת הציבור.

2. כניסה למועמדות יערה עזרא וכן זוגה דין

יערה, בת יגור, הבת של מיכל ואורי עזרא. יערה נמצאת בחופשת לידה, עובדת כמנהלת תפעול של קבוצת הכדורסל של הפועל חיפה. דין, בן 30 עובד כעצמאי. סיים את האבחונים. הוחלט: הנהלת קהילה אישרה את הכניסה למועמדות בכפוף לכניסה למגורים ביגור.

ישיבה מיום 31.8.2022

1. ערעור על החלטת הנהלת קהילה למכרז דירות

הוחלט: לדחות את הערעור.

2. ערעור בנושא מיקום במכרז הדירות

הוחלט: לדחות את הערעור. בערעור זה ננקטה על ידי המערערים שפה אלימה. הנהלת קהילה מגנה התנהגות זו.

3. מחירי חינוך לשנת הלימודים תשפ"ג

מוזמן: **רני טנא.**

רני הציג את הצורך בהעלאת המחירים. בספטמבר מפרסמים את המחירים המלאים לחיצוניים ולתושבים, ולכן רק אז נעשית בדיקת העלות וקביעת מחיר לתשלום. בינואר במסגרת תקציב 23 יתקיים דיון באחוזי הסבסוד.
הוחלט: לאשר מחירי החינוך המשלים והגיל הרך.

4. שמירת חדרים לבנים לעת נסיעה לחו"ל

מוזמנים: **תלמה זלינגר, שי ברנשטיין.**

תלמה דיווחה על ירידה במספר של דירות חיילים עקב הפקעה לדירות משפחה.
כיום ישנן 30 דירות של חיילים ו-30 דירות של מסלול בנים. זאת, עקב העלייה בגודל המחזוריים והקורונה שעצרה את הנסיעות לחו"ל לתקופה ארוכה. שי דיווח שלראשונה בנים ובנות בשירות קבע נאלצים להישאר ב"דירת חייל", דירות ללא מטבחון, ולא עוברים ל"דירות סטודנט" בגלל מצוקת הדירות.

כיום ישנם 10 בנים ובנות בשנת שירות או בצבא מהמחזור הקודם ללא דירות. נוספים להם 20 מהמחזור הנוכחי. כמו כן, יש לנו 2 בנים שסיימו מסלול בנים. בעבר היו צריכים לבחור בין לעזוב או להיכנס למועמדות. כרגע אין מסלול מועמדות. בשה"כ מדובר על מחסור של 60 דירות לחיילים ולאחרי צבא. על רקע זה עלתה סוגיית שמירת החדרים (בתשלום שכ"ד על ידי המשפחה) לבנים ולבנות הנמצאים בטיול בחו"ל, כדי שיוכלו לחזור לחדר עם סיום הטיולים.
הוחלט: יש לאפשר 3 חודשים נסיעה לחו"ל בתשלום עבור

בגלל חוסר מקום "משולחנה של רחלי" יתפרסם בגיליון "דפי יגור" בשבוע הבא

סוף הוא תמיד התחלה

רוחלה סגל

זה מעשה שבמקורותינו קוראים חסד אמת. מהו חסד אמת? זהו כינוי מקובל לקבורה, הגומלת חסד עם המת מבלי לצפות לתמורה ממנו, אמרה. אנחנו באמת לא חיכינו לתמורה, אבל היא באה אלינו במכתבי תודה ובהרבה מילים חמות של המשפחות ביגור ומחוצה לה.

בבתי העלמין שלנו יש סיפורים אישיים של אנשים מהשורה ואחרים שפרשו כנפיים. אלה ואלה יצרו פסיפס אנושי של סיפורי מקום. כולם חלק מההיסטוריה המקומית שלנו ומשולבים בזיכרון אנשים חיים. כי אנשים הם גם זיכרונות, צחוק ודמע. וברקע ההר הירוק תמיד, השדות של הכותנה, המלפפונים והחיטה של שטראוס והילדות והנעורים שמיהרו להיגמר.

אני מסיימת את התפקיד. כאן המקום וההזדמנות לומר תודה רבה לצוותים ולאנשים שמהם למדתי וגם זכותי לעבוד איתם. בשבילי אתם תמיד הפנים היפות של יגור: שולה רביב, בני עובדיה, דינה סט, מיכה כפרי, יהודית קציר ואמנון מאירי זכרם לברכה. פינצ'י בירך, דני דוד, יעקב זך, צילה פז, איתן שדה, מודי למדן, שושנה רוזיאן, בוב ואיריס וילרוסה (כל אחד לחוד ושניהם ביחד), שרהליה טנא, ערן גורן, אביהו קול, יעקב אדלר, דרור יובל, ניר יובל, תמיר לזיתן, דותן רוזיאן, מיכל מלכין, יונינה דור, ארנון שנער גבי קרדוש, חני אבן-רשף, אודי קינן, בועז אוחנה, נועם שפיגלר, הלל לזיתן ועוד אנשים, שאולי לא הזכרתי, אבל תודתי נתונה להם מראש. אליהם אני יכולה להוסיף גם חברים בעבודה, בתפקידים ובני הכיתה מיגור ומחוצה לה. תודה מיוחדת אני רוצה להגיד לראובן שניידר, שלאחרונה סיים את תפקידו בנושא האבלות. במשך 30 שנה הוא טיפל בהבאת הנפטרים מבית החולים לבית הלוויות ביגור. זהו תפקיד לא קל. ראובן, תודה על כל מה שנתת, ישר כוח והרבה בריאות.

לסיכום, אני יכולה לומר שצמחתי עם התפקיד, הכרתי את חברי יגור וראיתי קהילה חמה, שיודעת להעניק לחברה את ההרגשה שהם לא לבד. זה לא דבר מובן מאליי.

ההחלטות על שיוך וכניסת מנהלים שאינם חברי יגור

אחרי קרוב לעשרים שנה אני מבקשת לסיים את תפקידי בוועדת אבלות. בכל סיום ובכל התחלה צפים רגשות של שמחה ועצב, אבל בעיקר אפשר לראות כאן הזדמנות חדשה למסיים ולממשיך. כי סוף הוא תמיד התחלה.

צורפתי לוועדת אבלות בשנת 2004. בשנתיים הראשונות עבדתי עם אתי אחישר. לאחר עזיבתה, נשארנו צוות קטן: פינצ'י (פנחס) בירך, דני דוד ואני. הם למעשה היו בוועדה לפני וממשיכים אחריי.

את מנהגי האבלות ביגור לא יצרו בדור אחד, והם אינם יצירה של איש אחד. באופן טבעי היו שותפים בעיצובה אנשים רבים. את הבסיס לה הניחו אנשי דור המייסדים של יגור. הם, שהכירו את מנהגי האבלות בבית הוריהם, ביקשו ליצור מסורת חדשה, שתשקף את השקפת עולמם החילונית היהודית, אבל גם תשמור על הזיקה והקשר עם מנהגי היהדות המסורתית. וההוכחה הטובה לכך היא "שיבוץ" "קדיש נוסח יגור", שכתב צבי שאר ז"ל, בטקסי הלוויות שלנו. ההמשך נוצר תוך דיאלוג פנימי בין חברים ומשפחות, שהתמודדו עם אובדן יקיריהם, לבין הקהילה ונציגיה בוועדת אבלות. מתוך אותו דיאלוג צמחה מסורת, שהיא חיה ונושמת ואינה שוקטת על שמריה. היא משתנה תוך כדי הבנה והתייחסות לרגשות חברי יגור. על הנייר היינו רשומים רק שלושה אנשים. בפועל, אף פעם לא היינו לבד. היו לצינור הרבה חברים שליוו אותנו. כי בד בבד עם התהליך של יצירת מנהגי האבלות ביגור התגבש צוות חברים, שראה בליווי המשפחה של נפטר, חבר יגור, כמעט שליחות. הם לא דרשו כסף. הם פשוט היו שם תמיד וישנם גם היום. יחד איתם היה תמיד מעגל של חברים וחברות רבים וטובים, שהצטרפו ועזרו לעטוף את המשפחות האבלות בחום, בהשתתפות בצער ובניחוחם אבלים. בינינו לא הכול היה דבש. היו וישנם רגעים של אכזבה. אבל בגדול זכותי לראות את הקהילה היגורית במיטבה ועל כך אני מרגישה אסירת תודה, כי בלי שיתופי הפעולה האלה ועבודת הצוות, קשה היה למשוך כמעט עשרים שנה. מה שאנחנו עושים כאן בוועדה, הסבירה לי שולה רביב ז"ל, שליוותה אותי מראשית התפקיד ועד כמעט יום מותה,

מספר המתנדבים ל"צוות קרקע", ירד באופן משמעותי. ומתוך שחייבים לקבור את המת חוזרים תמיד לאותם חברים. ואלה מפאת כבוד המת וכבוד המשפחה האבלה, מתגייסים ועוזרים להשלים את המלאכה. כסף הוא דבר חשוב וחיסכון הוא דבר חשוב. שני אלה יכולים לשרת את אותה מטרה בתנאי שהם נעשים בצורה נכונה ומתאימה לרוח המקום שלנו.

לכשעצמי, אני גאה במסורת ובמנהגי המקום שקיימים אצלנו בקהילה. כי אפילו בימים אלה, שהכול משתנה, עדיין קיימים בה שותפות ועזרה הדדית ואת זה לא קונים בכסף. כולי תקווה שאותה רוח של קהילה המכבדת את חבריה ותומכת בהם ברגעים הקשים שלהם ימשכו.

לבאים אחריי אני מאחלת "בהצלחה בתפקיד!" יש אנשים טובים ביגור שיכולים להתמודד עם התפקיד גם בעת הזאת ולהתאים את עבודת הוועדה לרוח הזמן. רק תנו להם כלים ואחריות והם יסתדרו. ואני תמיד נכונה לעזור. ממש כמו שעזרו לי.

נ.ב. לאחרונה הוחלט על הפרדת כוחות בין האחריות לאחזקה וטיפול בבתי העלמין לבין ועדת אבלות. האחראי על בתי הקברות ביגור הוא גדליה טולפין. עוזרים לו: בוב וילרוסה, תלמה זלינגר ודוד אלטמן.

מחדדת את הצורך שלנו כקהילה לחשיבה מחדשת על חלק ממנהגי המקום והטמעת כללים חדשים וברורים. השינוי צריך לבוא מתוכנו ועל ידי אנשים שחיים וחברים בקהילה שלנו ולא על ידי מנהלים חיצוניים, שהיום הם כאן ומחר במקום אחר. מנהל טוב יודע ששינויים צריכים לבוא מתוך רצון ליצור המשכיות. זה יכול להיווצר דרך עבודה משותפת ותקשורת ישירה. זה לא מה שקורה לפחות בשטח שאותו אני ניהלתי שמונה עשרה שנים.

התופעה המשוונה הזאת שאת התשובות קיבלתי בדפי יגור במדור "משולחנה של..." לי היא משדרת חוסר שקיפות וחוסר רצון לקיים דיון ענייני בנושא. ההחלטות המתקבלות צריכות להיות ברורות לא רק למי שמחליט אותן, אלא גם למי שמבצע. לשם כך ראוי לנהל פרוטוקול ולסכם החלטות על הנייר. וזה לא נעשה!

בעידן החדש, שבו אנחנו חיים, הכסף פותר הרבה בעיות. אנחנו רואים את זה בכל שטחי החיים שלנו, והוא גם יכול לפתור חלק מהבעיות בוועדת אבלות. לא מדובר כאן בסכומים גבוהים, כמו אלה הנדרשים ליישום השיוך. הרבה פחות! גם בימינו עוד לא המציאו שום מכשיר פלא, המאפשר לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה. היום צריך לשלם כסף לאנשים שבעבר עשו זאת בהתנדבות. על כך הצבענו. זה לא שפסה ההתנדבות ביגור. אבל משום שרבים מהחברים ביגור עובדים מחוץ לקיבוץ,

חלות לחג המאה

ילדי ז-ח-ט הכינו חלות וברכות לבית אחווה ולצוות.

אייל גורן - לזכרו

אייל נולד ב-27.1.1959 בקיבוץ גינוסר, בן אמצעי להדסה ויעקב זיכרם לברכה, אח למיכה ואיתמר. הוריו, הדסה ויעקב, באו ממשפחות משכילות וידועות והיו אנשי ספר, אקדמיה ומחקר. אייל התגאה בהם מאוד.

לעבודת השורשים של עלמה סיפר זכרונות: סיפר על ילדותו בהומור, בצבעים ובסלחנות גדולה, כיצד התגבר על קשיים בבית, בגן ובבית הילדים, הפך אותם לשיעורים באופטימיות ובאמונה בבני אדם.

אייל היה ילד קטן ורזה, רגיש, לפעמים חולני, עם עיפרון ביד. תמיד אפשר היה לנחש איפה ישב, כי היה משאיר מאחוריו ציורים בכל מקום. כבר בצעירותו היה בין הידענים בכיתה, "תולעת ספרים", תיקן לא פעם את המורות.

כנער הצטיין במקצועות הלימוד ההומניים, צייר בהפסקות והופיע בכל הזדמנות.

בתיכון השתתף בקורס האינטנסיבי לידיעת הארץ ונהנה מאוד.

לאחר בחינות הבגרות יצא אייל לשנת שירות בגרעין "עודד" באור עקיבא. במהלך שנה זו התפרצה אצלו מחלת נפש. אייל הצליח להתגבר עליה. לאחר תקופת החלמה בגינוסר פנה ללימוד אומנות במכון "אבני" בתל אביב. בשנה זו היה מאושר והגשים את עצמו.

החיים חזרו למסלולם. השירות הצבאי בשלישות היה משמעותי, תורם ומהנה. במהלכו אף זכה בחידון ידיעת הארץ הצה"לי.

ההמשך "לבצלאל" היה טבעי. השנים ב"בצלאל" היו שנים טובות ופוריות, אייל נבחר לתפקיד סגן יו"ר אגודת הסטודנטים, התקדם וצמח כאמן וכאדם, וידע לקבל ולהכיל גם ביקורות שלא נעמו לו.

לאחר הלימודים חזר לגינוסר למערכת החינוך ולענף הנוי. משם גוייס לתפקיד הדרכה בתנועת הנוער העובד והלומד ברמת גן. בשלב זה עזב את גינוסר והגיע ל"תמוז", הקיבוץ העירוני בבית שמש. כחבר "תמוז" עבד שנה וחצי במרכז ההדרכה באפעל, שם רכש חברות אמיצה עם חנן. חנן הזמין אותו להשתתף במחנה קיץ של הסוכנות ברוסיה מטעם התק"ם. במחנה פגש את מיכל. זה היה ב-1991.

אייל התאהב בתללים של מיכל וחיזר אחריה בדרכו העדינה והיצירתית. שנתיים לאחר מכן התחתנו בטקס מיוחד ביגור. לקראת הלידה של עלמה החליטו אייל ומיכל לחזור מ"תמוז" ליגור, ואייל פנה להוראה.

עלמה הפכה את אייל לאבא גאה ומאושר, הוא הפנה את כל תעצומות היצירתיות והידע שבורך בהם לשיחות, לציורים, לטיולים בכרמל, אשר טובלו בחיקויים ובבדיחות. הוא היה אבא פעיל ומעורב, שמח להשתתף בכל הופעה של ההורים בגן, ועדיף מחופש! הרקע הייקי שלו השתקף בעידודה של עלמה להצטיין, לנגן, לקרוא וללמוד ככל האפשר. במהלך תקופה זו

השלים בהצטיינות לימודי הוראה במכללת בית ברל, ערך תערוכות מצוריו ותרגם תפאורות וקישוטים לחגים ולאירועים ביגור.

שנתיים אחרי שנולדה עלמה באה איה לעולם. אייל אהב אותה בכל ליבו: ניהל יומן שתיאר את התפתחותה מיום ליום, רשם מילים שלמדה והלך איתה לטיפולים ולבדיקות. למרות הקשיים, אהב אותה אהבה מלאה ושלמה, האמין בה ופעל למענה ללא גבולות.

אחרי 5 שנים נולד ינון. אייל קיבל את ינון באהבה ובגאווה כראוי להולדת בן אחרי שתי בנות. כמו אצל עלמה ואיה יצא מגדרו להיות האבא הכי מסור והכי אוהב. בתקופה זו החל לעבוד כעורך "היומן" ביגור והוסיף חיך והומור עוקצני בקריקטוריות שקישטו את הגיליונות.

שנתיים אחרי הלידה של ינון, התגלו אצל אייל אבנים בכליות, הטיפול הממושך והכואב הביא עמו החלמה, אבל באותו הסתיו פרצה שוב מחלת הנפש, אותה ניצח שנים כה רבות, והפעם בעוצמה ובכוח שהיו גדולים וחזקים ממנו.

למרות השבר הגדול, לא איבד אייל את היכולת לשמוח, לאהוב ולהתעניין. אהבתו לילדיו, למיכל, לבני משפחתו ועניינו בחדשות ובעולם, לא פסקו. מיכל הקפידה שהקשר עם הילדים יימשך. המפגשים ביגור ובהוסטל, לא רק שמרו על הקשר אלא חיזקו אותו. אהבתם ושמחתם של עלמה, איה וינון באביהם הלכה וגברה ככל שהוא הלך ונחלש. אהבה גדולה זו פרצה כל פעם מחדש, ונתנה לאייל לאורך השנים הארוכות רגעי נחמה ושמחה, אולי אפילו רגעי ניצחון של אב.

יחזקאל ברנד

הכרנו כשהינו צעירים ולא יכולנו לנחש שהמסע שהחל עוד ברוסיה בשליחות התנועה יסתיים אחרי 31 שנים. המסע שעברנו יחד היה מסע מאתגר.

היית צייר, אומן מוכשר ויוצר, בעל חוש הומור וידע רב. בצעירותך היית מורה לציור ושאתת מזה כוח. חלמת להצליח ובגדול להיות צייר מפורסם, לשבת בסטודיו ורק לצייר.

רצית קיבוץ שיתופי, שקט כלכלי, לטייל בכרמל, לשבת עם הילדים מתחת לעץ האלון, לעשות פיקניק לספר בדיחות ולעשות שטויות.

היו חלומות שהגשמת והרגשת מאושר.

הקמנו משפחה, שלושה ילדים טובים, מלאי חמלה ואהבה כלפיך. האהבה שלהם אמיתית וכנה, שלושתם חיכו לביקורים שלך, כל אחד מהם קיבל זמן איכות איתך. עם עלמה ציירת והאזנתם לשירים, עם איה עשיתם שיעורים והצגות ועם ינון צפית בסרטי וולט דיסני שכל-כך אהבת.

חלית בגיל 18 בפעם הראשונה, וחשבת שזה פרק בחייך שנחתם ושלא יחזור לעולם. כל חיינו המשותפים נאבקה במחשבות ובקשיים והתמודדת בדרכך, כשהמחלה התפרצה שוב, היו לך כבר אשה ושלושה ילדים. ינון היה בן שנתיים וחצי כשעזבת והיום הוא בן 20 דומה לך באופי ובמראה. שמרתי על הילדים ואמשיך.

מבטיחה גם לשמור את זיכרונוך, את הרגעים היפים, את השנים שהיית בריא וחזק.

ישנן מחלות שקופות. החברה לא תמיד יודעת להבחין בדקויות, אבל למי שחי ורואה מקרוב מרגיש זאת על בשרו.

כל אדם סולל לעצמו את הדרך, לצעוד בה ואתה לא יכולת לה.

שתדע שלא שכחנו ולא נשכח וכבודך כבודנו.

מיכל

אבא יקר

אני כותבת לך ויודעת שאין ביכולתך להשיב.

תמיד הייתי גאה בך שהיית האבא הכי טוב שיכולתי לבקש. עכשיו יש חור גדול שאי אפשר למלא.

אתה אמרת לי, שכשהיית קטן קיבלת מכות, וההורים שלך לא התערבו, ולכן תמיד שהציקו לי אתה היית גיבור וצעקת על כל מי שרק העז להרים עלי יד.

היינו מטיילים ביחד, סופרים רקפות, מציירים ומקשקשים ומספרים בדיחות.

גם שכבר היית חולה, אני זוכרת סיטואציה, שבאתי לבקר אותך בהוסטל בבת גלים. ישבנו שעה ולא דיברת, אבל בסוף אמרת לי "אני אוהב אותך".

תמיד היו סוגיות שברגע שהייתי מדברת על פוליטיקה, למשל, נדלקו לך העיניים. היית בקיא בכל מה שקורה במדינה.

נושא נוסף, שהיה לנו משותף, הארי פוטר. זה הספר הראשון שקנית לי ואני נשביתי בקסמיו, ועכשיו אני קוראת אותו שוב ושוב.

חשוב לי שתדע שאני עובדת ומנגנת בכינור, ואמשיך בדרכי למרות שאתה כבר לא תהיה לצדי.

אוהבת, עלמה

אבא יקר שלי

אני זוכרת שעטפת אותי בחום ואהבה. הקרנת לי קרן אור, ואני זוכרת שטיילנו יחד בים כנרת, אני, עלמה, אתה וסבא. דיברנו וקשקשנו.

חסר לי הדיבור שלך, כשדיברנו וציירנו וכתבנו, אני ואתה, ועשינו הצגה ביחד ונורא נהנית איתי. אני זוכרת שאמרת לי שההצגה הזו יפה וכל הכבוד, וחייכתי ואמרת לי שאני גאה בך, שאתה אומר לי כל הכבוד. אני זוכרת שביום ההולדת שמונה אתה והעוזר שלך עשיתם לי יום הולדת עם בלונים, עלמה וינון אמרו שאתה מלך העולם שאירגנת לי יום הולדת. אני זוכרת בבת מצווה שלי, שבאת ליגור במיוחד לשמוח איתי ולהיות איתי, ואתה רקדת ואמרת לי שאני מלכת העולם, ואמרת שאם יקרה לי משהו עצוב תדעי שאם אני אהיה בשמיים עדיין תזכרי אותי.

אבא תמיד היית איתי ברגעים הכי טובים והכי קשים בחיים. ידעת שאני אחיה ואדבר ואצחק ואלך וכל הקשיים שעברתי יהיו מאחורי, ותמיד אמרת לאמא שהבת שלנו היא מלכה והיא נבונה וחכמה וכל מה שהיא רוצה היא לא תוותר, כי היא חזקה. ביום הולדת שלי הפתעת אותי. אמא ידעה שאתה מגיע והיא לא אמרה לי כלום. וידעתי שאתה ואמא רציתם להפתיע אותי, אמא לא אמרה לי שאתה מגיע וידעתי שאתה ההפתעה הכי גדולה בחיים שהיתה לי.

ביום הולדת 50 שלך חגגנו לך בבית. אמרתי לך ששכחתי לקנות לך מתנה ואמרת: איה לא צריך מתנה העיקר שאת הבת שלי.

כל השנים כתבתי לך מכתבים, כי התגעגעתי אליך, ואמרת: איה שלי גיבורה, לא נשברת, איה שלי חזקה. איה שלי עוברת את הקשיים בקלות, ואני יודעת שאתה גאה בי ושאתה אוהב אותי כמו שאני יודעת שהיית חולה והיה לך קשה, ואני יודעת שאתה חזק ושאתה גיבור ואני אוהבת אותך אבא.

איה

ביום שישי הכול היה מוזר. אמא חזרה הביתה והרגשתי שמהו לא כרגיל, אבל לא ידעתי מה. אמא התקשרה לעלמה ואמרה לה לחזור הביתה אחרי הגלישה.

עלמה הגיעה מאוד שמחה. אמא אמרה לאיה שלא תירדם. פתאום אורי נכנס, דיברתי אתו על דירה ועל בית הספר. אמא ביקשה שנשב בסלון. ישבנו אמא, עלמה, איה ואורי. עלמה שאלה מה קרה? אבא נפטר? היא שאלה, ואמא אמרה כן!

פתאום נהייתי מאוד מבולבל. הרגשתי מוזר, עצוב, כועס, הכול ביחד.

קמתי ורצתי לחדר. נשכבתי על המיטה. נכנסתי לפלאפון והסתכלתי, כי לא רציתי לחשוב.

לא ידעתי מה לעשות, אבא מת, כמו סבתא שולה.

אני צריך להיות עצוב, אבל אני לא יודע איך צריך להרגיש, אני עצוב, שמח, מבולבל.

עלמה מתקשרת לאנשים. אני לא בטוח למי להתקשר.

לאט לאט אני מבין. אבא נפטר. הגוף שלו יקבר בבית הקברות ביגור, אבל הנשמה שלו תעלה לשמיים. הוא יהיה שם ויראה אותי. עם אמא, עלמה ואיה.

הוא ינוח בשמיים ואני אוכל לדבר אתו מתי שארצה. הוא אוהב אותי מאוד ואני אוהב אותו ותמיד הוא יהיה אבא שלי.

ינון

פרידה מבן בית

כמה עצוב...

כמה היה שמח בחברתך... המון צחקים, כל מיני אמרות די מטומטמות, כמו למשל: "אוי, כבר לילה" בארבע לפנות בוקר. או ברכת לילה טוב: דה לה פיפי, דה לה מיטה. דה לה רפובליק...

היית לנו בן משפחה. אבא שלנו תמיד היה מוכן להרים איתך כוסית, לשתף אותך בכוס קפה קטן או מאפה בית.

אי אפשר היה לחשוב על אירוע משפחתי גדול או קטן, בלי שאתה ובני משפחתך תהיו חלק מזה.

עזרת לנו לצייר ולקשט ובלעדיך "מגילת" יום ההולדת 60 לאבא שלנו לא הייתה נכתבת...

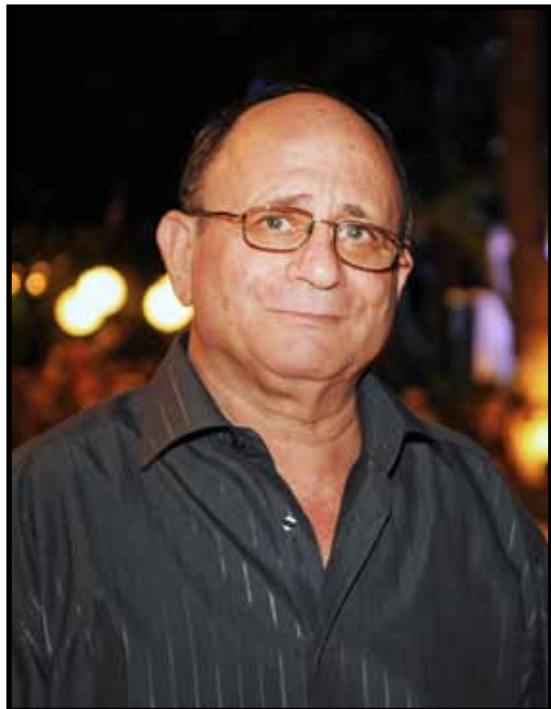
הייתי יכולה לכתוב עליך מגילות. אולי פעם אעשה זאת...

תמיד תהיה בזכרוני ותמיד לטובה.

תנוח על משכבך בשלום. סוף סוף הגעת למנוחה ולנחלה...

ענת

אמנון מאירי - לזכרו

אמנון נולד ב-1.12.1943, בן בכור לחייקה ושולם מאירי, אח לצפרה ויהודית. הוא בא לעולם, כשאביו שהה באירופה כחייל בבריגדה היהודית.

ילדותו ונעוריו עברו עליו במחזור י"ז. הוא התגייס לצבא ושירת בגולני, שם הכיר את אביה, בת קיבוץ אשדות-יעקב. הם נישאו והביאו לעולם את אלון, איריס ואפרת.

בנעוריו עבד בדיר. לאחר שחרורו מצה"ל עבד בנוי. בהמשך עבד במחסן הכללי יחד עם וינר ורוברטו. לאחר מכן עבד בלגין כאחראי על המחסן עד צאתו לפנסיה. בכל עבודה שעבד, התמיד במשך כמה שנים, הכניס סדרים וסדר בניהול המקום וכך העביר את העבודה לבאים אחריו.

בשנות השמונים יצא לשנתיים לימודים באפעל עם ראובן עשת, והתמקד בנושאים שהיו אהובים עליו במיוחד: מחשבת ישראל ויהדות.

אמנון היה מאוד מעורב בחיי הקיבוץ מבחינה חברתית ותרבותית ותרם רבות ליוזמות שהעשירו את חיי הצעירים והוותיקים. יחד עם ראובן עשת הקימו את מחסן הציוד לטיולים ולמחנאות. היה שותף כמדריך ב"מסלול יגור" מראשיתו ובשביל בני יגור שעזבו תמיד היה מוכן להתייצב בשבתות ובחופשים. בשנים האחרונות נטל חלק בוועדת האסיפה וניהל חלק מהדיונים בנושאים השונים, שעלו בחיי הקהילה שלנו. בהיותו בוועדת אבלות הקפיד לקרוא את "קדיש יגור" בסיומה של לוויה של חבר יגור, והצליח להוסיף את זה כחלק ממסורת יגורית חילונית, אבל קשורה ליהדות.

מתוך אהבתו לבעלי חיים דאג להסדיר ביקורים קבועים של ד"ר יאיר בן-ציוני ואף ליווה בהתמדה את ביקוריו, תוך שהוא דואג לניהול חשבונות תקין ומסודר בין החבר, הקיבוץ והוטרניר.

בחגים תרומתו ניכרה מאוד: בפסח, ביום הזיכרון לחללי צה"ל וביום כיפור. לקראת הפסח עבד עם הקריינים וגם שר במקהלה, הן כחבר מן המניין והן בקטעי סולו. ביום כיפור הוביל במשך שנים את ציון היום המיוחד הזה בקטעי חזנות ושירים שאסף במשך השנה, קטעים בידיש ובלדינו, שהחזירו את הוותיקים למחוזות ילדותם ולתרבות ארצות מוצאם. אבל לא רק במועדים האלה, גם בתהלוכת חג הביכורים, וכמעט בכל חג כשפנו אליו.

גולת הכותרת של תרומתו לחיי הקהילה ביגור הייתה עבודתו עם הוותיקים והקשישים. בשבילו זו הייתה שליחות! בילדותו היה עד לטיפולו המסור של אביו בהוריו המזדקנים, וממנו למד לא לעזוב את המבוגר והקשיש בכלות כוחו ובחולשתו. להם הוא הקדיש את זמנו הרבה מעבר

לשעות העבודה. במשך 25 שנה היה מרכז מועדון המבוגרים. שבוע אחרי שבוע הביא מרצים, הכין ערבי תרבות, קבע זמנים לטיולים, ויחד עם ראובן עשת טיילו עם המבוגרים והקשישים בכל הארץ. בהיותו מרכז ועדות שעסקו ברווחתו של הוותיק ביגור דאג להכניס את הקולנועיות למבוגרים ונקיונות לחברים שהתקשו באחזקת ביתם. כמו כן דאג למיגון דיירי בית אחווה בימי מלחמת המפרץ. הוא הקליט לחברים, שראיתם נחלשה, את "דפי יגור" על גבי קלטות להקשבה, דאג לזכויותיהם וליווה אותם ל"מגדל אור". ביקר חברים בודדים, חולים וקשישים, שלא יכלו לצאת מביתם, ושימח אותם בביקוריו.

אמנון אהב מאוד את יגור והיה קשור אליה בטבורו. הוא היה איש תרבות ובעל אוזן רגישה לצלילי מוסיקה. בבחרותו שר במקהלת הקיבוץ המאוחד. בהמשך, שר בקולית ובשנים האחרונות היה מאושר לפגוש אנשים ב"דורות" ולשיר עם מקהלת המבוגרים שם. למקהלה הזאת הצליח לשכנע את צפרה, אחותו, להצטרף. הוא אהב מוסיקה קלאסית, חזנות ושירים ישראלים. אהבתו למוסיקה עזרה לו גם בימי מחלתו הקשה.

איש משפחה מסור ואוהב לאביה, לילדיו ולנכדיו. הוא נלחם על חייו עד הרגע האחרון. ידע שהסוף קרב ולא ויתר על אמירת תודה לבועז במפגש הסיום של עבודתו כמזכיר יגור, דבר שריגש חברים רבים.

במותו הותיר אחריו: את אביה, שלושה ילדים ושישה נכדים.

יהי זכרו ברוך לעד

אבא

לא יודע מה לכתוב ומה לומר, זה עדיין לא נתפס שאתה לא כאן איתנו.
רוצה לומר תודה על כל השנים בהן לימדת אותי יחד עם אמא לכבד את הזולת, לאהוב בעלי-חיים ואת ארצנו הקטנה.
"על הדרכים שכה אהבת לטפח
אני הלכתי וניסיתי לנצח
ולא תמיד הבנתי איך
כי לא הכול הולך
אני שונה ממך אבל מאוד כמוך"
(הפזמון מתוך השיר "אבא")
למרות התקופה האחרונה שבה נאלצת עקב המחלה להיות מחוץ לבית, שהיה חשוב לך כל כך, נשארת מעורה במה שקורה בו.
בעיסוקיך הרבים בקיבוץ, שהיריעה קצרה מלמנות אותם, נגעת בכל כך הרבה אנשים שבאו להיפרד ולומר תודה.
מעלה גאווה, למרות שאף פעם לא רדפת אחרי התהילה והתפקיד.
נוח על משכבך בשלום, אנחנו נשמור על אמא.

אלון

יש בזה משהו בלתי אפשרי.
לנסות ולסכם חיים שלמים של אדם, במספר שורות.
בפרק זמן של פחות מ-30 ימים.
לתמצת מערכת יחסים במילים בודדות.
אומרים כי למראה יש שתי פנים.
מי מהן חשובה יותר? מי ראוי להיזכר?
הפנים הגלויות או הפנים הנסתרות מן העין?
האדם שאנו רוצים לזכור, או האדם המצוי בזיכרונות העבר הסובייקטיביים שלנו?
אמנון היה אדם אופטימי, שמח. נכון תמיד לסייע, לתרום, לעזור, להשתתף.
אמנון ואני הסכמנו, כי ברוב המקרים אנו לא חולקים את אותן הדעות, מחשבות, רעיונות.
איננו חולקים את אותם אידאלים, אורחות חיים ומטרות.
אמנון ואני היינו שונים, מנוגדים, היו בינו פערים.
בשבעת החודשים האחרונים, השכלנו לגלות מחדש אחד את השנייה.
להכיר בשוני, למצוא מכנים משותפים, להבין, לגשר, להשלים, לצחוק, לאהוב.
למצוא שיח ושפה חדשים. לדעת שדבר אינו מובטח. הכול נתון לשינוי ואינו צפוי.
אומרים שאדם לא מת באמת, כל עוד מישהו זוכר אותו.
אמנון האמין בלב שלם באמירה זו. הוא נצר את זכרם של אנשים רבים. השאיר אותם בחיים.
זה מרגיש זר, ואף סוריאליסטי, לכתוב דברים בזמן עבר, כאשר הזיכרונות טריים.
אני חושבת, שאין לי מספיק מילים, על מנת לתאר מיהו אמנון בשבילי.

אפרת

אמנון

אצלנו, במשפחת ארקוביץ' היה נהוג שבסוף אירוע, כשחחונה או בר-מצווה הסתיימו, נפרדים בביטוי: "להתראות בשמחות". והשמחות היו תמיד שמחות, עם כל ההכנות וההתרגשות והממתקים הליטאים. כך היה בדור הראשון - יוסקיה מקיבוץ מענית, פסיה מקיבוץ עין שמר, ציפורה (אמא שלי) מדפנה ושרה (אמא של אביה) מאשדות יעקב איחוד. וכך גם בדור השני שלנו. תמיד שמחים להיפגש, אבל יודעים שהביטוי "להתראות רק..." טומן הפתעות לא תמיד שמחות, כמו עכשיו.
אמנון היה "שחקן הרכש" שאביה הביאה למשפחת ארקוביץ'. ככה הכרנו אותו כשהם התחתנו, באחת מאותן מסיבות שמחות. אביה הייתה "שחקנית הרכש" שאמנון הביא ליגור. דרכו הכרנו את הקיבוץ - את הסליק, את חדר האוכל, את ההר הירוק ואת הנסיעה הבלתי נשכחת שלו עם נכדתנו בקלנועית לביקור ברפת.
אמנון היה "שחקן נשמה". הוא מעולם לא שאף לעשות קריירה, להתקדם, לצבור כוח ונכסים. את הנשמה הוא נתן לדברים שהיו חשובים בעיניו - המשפחה, הקיבוץ, המדינה. הוא שירת בגולני. פעם סיפר שהמפקדים כל כך העריכו אותו, שנתנו לו תפקידי קצונה, למרות שהיה רק סמל. עם הוש להיסטוריה וגאווה למקום הוא הדריך הרבה שנים את המבקרים שהגיעו לסליק. ממנו שמענו על התלאות וההרפתקאות והתפקיד המרכזי שמילא קיבוץ יגור בהקמת המדינה ובבנייה של כוח המגן. עם זיקה למורשת ויהדות הוא למד בקורס הקיבוצי הגבוה באפעל. בכל פעם שבאנו

לבקר בדק האם אנחנו יודעים את המקור לביטוי כזה או אחר מהמקורות. החוש הקהילתי והדאגה לחלשים דחפו אותנו לפעול כדי להנגיש שירותים לזקני הקיבוץ, לבקר חברים שנשארו בבדידותם, לזעוק למען אלה שנשכחו. הוא היה איש קהילה. הוא שר במקהלה. הרבה להשתתף באירועים של מרכז דורות כדי ללמוד, לטייל בארץ, להרחיב אופקים. פעם הראה לנו חידוני היסטוריה שהוא מכין לנכדיו.

בספר "ילדים בסדר גמור" מתארת חנה יבלונקה את הדור שלנו, אלה שנולדו בשנות הארבעים ותחילת שנות החמישים לדור החלוצים שהקים את המדינה. הדור שלנו שחש אחריות רבה ורצון לתרום למאמץ הגדול של ההורים. לכן וויתרנו על צרכים אישיים ונהרנו לא להפריע. ממש אנשים טובים. כמו אמנון.

וכעת צריך להיפרד ממך, אבל בלי להתראות. כל כך תחסר לי האישיות הנעימה שלך, בלי קוצים, עם חכמה לא מתנשאת, אבל עם "קונציס" והומור. הרגשתי איתך כל כך נוח. כל כך אהבתי אותך. תהי נשמתך צרורה בצרור חיינו, בשמחות וגם בעצב.

לאביה, אלון, איריס, אפרת והנכדים
רחל ואני משתתפים אתכם באבל.

אליעזר יריב

לאמנון היה אכפת

עד לפני כמה שבועות אמנון היה מבקר אותי מדי בוקר: דופק על הדלת, נכנס, שואל לשלומי, משוחח והולך. נראה לי טבעי לגמרי. לא ידעתי שהוא חולה. כשנדע לי שפתאום הוא הלך מאיתנו, זה היה בשבילי ממש מכה. היום, כשאני יודע שלא היה בריא, אני חושב, אולי הוא בא להיפרד ממני.

היינו פעם, שנינו, רפתנים. למרות פער הגילים עבדנו יחד והיינו ביחסים טובים. חלבנו את הפרות בידיים, כמו שחלבנו אז. הוא היה אחראי על התערובת שנתנו לפרות לאכול. לאמנון היה איכפת מכל מה שהוא עשה. הוא לא עשה דברים סתם. כשהכין תערובת לפרות ברפת, עשה את זה מכל הלב, וככה גם בדברים האחרים שעשה ביגור לאורך השנים.

ישראל ליון

בפרידה יפה

בלכתו זכה להיות מי שרצה להיות,
איש יגור
אדם מוערך ואהוב.
מוביל.
חטאתי כלפיו לא פעם,
לא ברשעות חלילה,
אלא במידת קוצר רוח.
אבל בפינה הקטנה שלי ביגור
ביומן, ביהדות, במסלול יגור,
בבית אחווה, בשירה, בביקור חולים
הוא היה.
ודרכינו הצטלבו שוב ושוב.
והמון פעמים זה עשה לי טוב.
לא מילאתי את בקשתו האחרונה.
איך יכולתי לדעת?
סליחה.

שמחתי בשביל אמנון בשעת ההשכבה
שזכה בהערכה ובכבוד
שהגיעו לו.
וחשבתי על האיש הפשוט
שהסתכל גבוה ועשה לרוחב
דברים שלא תמיד נראו גדולים
בשעתם, ופתאום ממרחק הזמן
מתגלים כעדות ליגור במיטבה
באנושיותה, בהתגייסותה,
בפשטותה, בעשייתה:
עוד תפקיד ועוד משימה
ועוד שירות.
בלי לטפס, בלי לנהל
בלי שיהיו לו כפופים
תמיד בצוות
ולאורך שנים רבות.

גדי רביב

לזכרו של אמנון - צוות מסלול יגור

ענת עוגן

כשנכנסתי לניהול מסלול יגור, פגשתי שוב את אמנון. שוב? כי הכרנו, שרנו ועבדנו יחד מעל 40 שנה: מקהלת הקיבוץ המאוחד, מקהלת פסח, מועדון חמש, מזנון יד למגינים, ושוב... חברנו יחד. תמיד נאמן, מגוייס, מספר סיפורים, פותח במשפטי יידיש משעשעים שלא הבנתי ותמיד תירגם לי... בסליק פגשתי אותך, אמנון, אחראי, עם ידע לעומק ולרוחב ואהבת העניין. שלשום עוד התקשרת ודיברנו והצעת לספר לקבוצה של שבוע הבא על יגור והסליק... ושבוע קודם ביקרתי. ואתה, בריאליות מצמררת, הבהרת לי את מצבך. העברת לי את עבודות הסיכום על ההדרכה בסליק לדורות הבאים ועוד מסמכים. הרגשת? כל כך מהר?

אמיתי אגמון

עצוב היום על הנפש. בעיני רוחי אני רואה אותו עומד בסליק, מחייך מנחת, בעוד המודרכים צוחקים בקול מסיטואציה מבדחת אותה שמעו לפני שניות אחדות מפיו. אבידה גדולה לנו. יהי זכרו ברוך.

יעקב עציון

איך אפשר בשעת צער כל-כך עמוק למצוא מילים שמגדירות נכון את צערנו? גם אוקיינוס של מילים לא יטביע את הצער. איך מספרים במילים קטנות על המסירות הגדולה שאמנון גילה תמיד כלפי החברים וכלפי יגור בשמחתה ובצער? איך מביעים במילים את תרומתו ואהבתו למסורת היגורית? כיצד מתארים את יכולתו כמדריך להעביר כל מסר? איך נפרדים מאמנון איש המוסר, השותף הנאמן למסלול יגור? איך מביאים נחמה לבני המשפחה? איך?

פורסם על ידי המועצה לשימור אתרים

שלום חברים וחברות, ברצוננו להביע את צערנו על פטירתו של חברנו, אמנון מאירי, מנהל "הסליק" ביגור. המועצה לשימור אתרים, פורום עמקים ומחלקת חינוך משתתפים בצערה העמוק של המשפחה, חבריו ומכריו. אמנון ניהל את "הסליק" במשך שנים רבות ומיצב את אופן ההדרכה בו בידע וחקר רב על "השבת השחורה", כלי הנשק והרקע ההיסטורי. נהנינו תמיד בהדרכות הנפלאות שלו ב"סליק". הוא הצליח לחבר גם ילדים וגם מבוגרים לסיפור ולשימור. הסתלקותו היא אובדן להנחלת המורשת.

תערוכת המאה

רעות רדרס אוחנה

בצורך בתיקון שתי מכונות הצילום.

הרצון לתת כבוד ובמה ראוייה לכל אמנית ואמן ולהיסטוריה יצר תערוכה מרשימה, עשירה, מגוונת ואקלקטית, שאנחנו גאות בה, ונושאות בתחושה שזכות גדולה נפלה בחלקנו.

תליית התערוכה בזמן כה קצר, בשילוב רעיונות האוצרות שלנו היתה מאתגרת ומפרכת, ונמשכה עד לשעות הלילה המאוחרות.

יחד עם זאת, תחושת הסיפוק הגדולה, התגובות החמות וההנרגשות, והאושר בראיית אנשים, מטף ועד בוגר, המשוטטים בתערוכה שווים את הכול.

תודה נוספת לנעה קול על העזרה והגמישות. ותודה ענקית ומיוחדת לתמר קלוג, ההוגה, המנצחת ובעלת החזון!

נתראה בתערוכה הבאה.

רואים רחוק (דברים שנרשמו לתערוכה)

לצד סיפור הקמת הקיבוץ, בנייתו והתפתחותו - נכחה האמנות.

התערוכה "רואים רחוק" מוקדשת לחגיגות המאה של יגור. במהלך מאה שנים, תוך חיים של עבודה קשה, בנייה והתפתחות, דור על גבי דור של יוצרים ואמנים, בחרו בימי החול, בחג ובמועד, ביצירת תרבות ייחודית ואמנות מסוגים שונים כדרך ביטוי ודרך חיים. התערוכה היא כעין רטרוספקטיבה של האמנות היגורית. היא מציגה מקבץ אקלקטי המתגבש לפסיפס של חברי יגור, שיצר מעין לוח שנה ויזואלי, שבדק את רוח הזמן, האווירה, סדר היום, מוטיבים אופייניים והשפעת הרקע התרבותי. נוסטלגיה עכשווית. חיבוק העבר וחיבור להווה. חיבור יצירות יחידים, בנקודת זמן זו, המאפשרת מבט על מקומה של האמנות ביגור. 100 שנות יצירה בצל ההר הירוק תמיד.

העבודה על התערוכה "רואים רחוק מ-1922 עד היום" היתה אינטנסיבית ומרגשת. התערוכה הוקמה בשיתוף פעולה פורה עם עינת קרדוש, שבלי עזרתה המסורה, היכרותה עם החברים והידע הנרחב שלה, לא היתה יוצאת אל הפועל.

מתוך רצון לערוך תערוכה רטרוספקטיבית על מאה שנות יצירה ביגור, עינת ואני ישבנו וחשבנו רבות על האמנים ביגור לדורותיה, ואמנים בני יגור.

חילקנו בינינו את רשימת האמנים והעבודה, ובזמן הקצר שהיה לנו התחלנו במלאכת איסוף העבודות, שכללה פנייה לאמנים ולחברים שזכו להחזיק בביתם יצירות חזקות ונהדרות.

כל חברי יגור שפנינו אליהם שיתפו פעולה ברצון, בנדיבות תוך התגייסות לתערוכה. את חלקם ביקרנו בבתיים והורדנו יצירות מקירות הבית, חלקם בסטודיו ובחלקם הגיעו החברים והאמנים עם העבודות למועדון, מה שעזר רבות ואיפשר התקדמות מהירה.

זה המקום להגיד תודה גדולה לכל התורמים להצלחת התערוכה ולבקש סליחה מכל מי שלא הגענו אליו ועבודתו לא הוצגה.

אחרי ביקורים ואיסוף חומרים מחברי יגור ומהארכיון המרתק, ובעזרתה של נטע במציאת אוצרות מהארכיון והסכמתה לאפשר לנו לקחת יצירות, פסלים וצילומים לטובת התערוכה, הגענו למלאכת התלייה. נותרו לנו כיומיים וחצי, שלושה, לתליית התערוכה, שכוללת עבודות של יותר מחמישים אמנים. דותן רוזיאו גויס לעבודת התלייה ולבניית מרחב השיטוט ביומני העבר של יגור, דותן עמל בחריצות ותודתנו נתונה גם לו.

דורין טנא וילרוסה התגייסה גם כן לעזרתנו והגיעה בזמנה הפנוי, אפילו ב-12 בלילה למוכירות, כדי להדפיס את דרישותינו שלעיתים היו שאפתניות מידי, מה שהסתיים